

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Bartošové a přísedících Bc. Romany Ryskové a Jany Novotné, DiS. v hlavním líčení konaném dne 16. prosince 2020

takto:

obžalovaný

M.Č., narozen XXXXX v XXXXX trvale bytem XXXXX, kominík, t. č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici Brno,

je vinen, že

1. V době nejméně od přesně nezjištěných dní jarních měsíců roku 2018 do 26. 1. 2020 na různých místech jejich pobytu v penzionu v Dolních Dunajovicích, v bytě ve Vojkovicích a naposled v bytě v Pohořelicích na ulici XXXXX, průběžně fyzicky i psychicky týral svoji družku J.P., nar. XXXXX v úmyslu takto nad ní uplatnit moc a ovládat ji, a to zejména tím způsobem, že jí přikazoval nebo co může nebo nemůže dělat, příležitostně ji nepouštěl do jejího zaměstnání, naopak jindy musela ona s ním jezdit do práce, čekat na něj několik hodin v autě, a to i v době, když byla těhotná, zakazoval jí často vycházet samotné z bytu, od kterého neměla ani klíče, když sám byt opustil, v bytě ji zamkl a v jednom případě v polovině ledna 2020 ji dokonce zamkl na celý svůj pracovní den i s nezletilou dcerou E., nar. XXXXX v jedné místnosti tak, že J.P. neměla přístup do koupelny a na WC, často ji zakazoval vycházet samotné z bytu tak, že ji osobně vozil do práce, nepouštěl ji samotnou k lékaři, kromě toho jí kontroloval její mobilní telefon, a to tak, že nejdříve denně telefon kontroloval, později jí zablokoval heslo, aby z něj nemohla volat a vymazal jí všechny čísla, omezoval také její styky

a komunikace s jinými osobami, včetně nejbližší rodiny, a jejich tří nezletilých dětí, často jí vulgárně nadával, výrazy „pičo, kurvo“ apod., a především ji nejméně jednou, někdy i dvakrát fyzicky napadal, a to i v době, když byla těhotná, a to tak, že ji uchopil rukama za krk, shodil ji prudce na zem, zkroutil jí ruce, dával jí facky, bil ji pěstmi do obličeje, a to tak, že jí rozbil ret i nos, jindy ji přivázal k radiátoru, čímž jí způsobil modřiny po těle a krvácivé zranění nosu a také jí vyhrožoval, že pokud jej opustí, najde si ji, zabije ji samotnou a také ublíží jejím třem nezletilým dětem a v důsledku jeho chování se poškozená J.P. zpočátku dvakrát neúspěšně pokusila od něj odejít, když v jednom případě v červenci 2018 zůstala v bytě u svého manžela s nezletilými dětmi, avšak obžalovaný poté, co vykopl dveře bytu, ji násilím přinutil, aby se k němu vrátila, ve druhém případě v dubnu 2019, když zůstala sama v domě svých rodičů ve XXXXX, vykopl okno na WC, vnikl do domu a přiměl poškozenou J.P. násilím, aby byt' byla v pyžamu, s ním odjela do Prahy. Poškozená J.P. se jeho chování podvolovala, a to především ze strachu, aby neublížil jejím dětem nebo jí samotné, a proto také věc neoznámila sama na policii, ačkoliv chování obžalovaného v ní vyvolávalo dlouhodobě tíseň, deprese a strach o život svůj i svých tří nezletilých dětí.

2. dne 26. 1. 2020 v čase kolem 19.12 hod., v bytě ve třetím nadzemním podlaží bytového domu v XXXXX v Pohořelicích, poté, co zjistil, že jeho družka J.P. od něj chce odejít ke svým rodičům a ukončit jejich vztah, této vytrhl z náruče jejich společnou dceru nezletilou E.P., nar. XXXXX, která byla přikrytá dekou, vylezl s ní na venkovní parapet okna v kuchyni bytu, přičemž ji držel na levé ruce, snažil se dostat za zavřenou levou část okna a přidržoval se pravou rukou, v jednání mu bylo bráněno družkou a jejím bratrem J.G., nar. XXXXX, kteří ho tahali za tepláky dovnitř, mezitím položil nezletilou na boční svažitou střechu, následně ji vzal pravou rukou a přidržoval se okna levou, takto manipuloval s dítětem jednou rukou v situaci, kdy stál na venkovním parapetu okna širokém 20 cm a nezletilá v nezapínatelné dece bez dna se tak nacházela ve výšce nejméně 361 cm nad střechou prodejny potravin pod oknem, přičemž jednal s vědomím, že taková manipulace s dítětem je velmi nebezpečná pro vysoké riziko upuštění, pádu a následné smrti dítěte a s takovým následkem byl srozuměn, avšak před jeho zabráněním upřednostnil svůj zájem na útěku z obydlí s dcerou, přičemž v důsledku popsání jednání mu nezletilá z ruky vypadla a spadla na střechu prodejny potravin, čímž utrpěla zranění, v jejichž důsledku ještě téhož dne zemřela;

tedy

1. po delší dobu týral osobu blízkou,
2. dítě mladší patnácti let úmyslně usmrtil s rozmyslem,

tím spáchal

1. zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku,
2. zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku.

Za to se odsuzuje

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

18 (osmnácti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon trestu odnětí svobody **do věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozenému Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, IČO: 41197518, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, PSČ: 130 00 na náhradě škody částku ve výši 53.588 Kč.

Odůvodnění:

1. **Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně podal dne 21. 10. 2020 u zdejšího soudu obžalobu** na M.Č., v níž mu klade za vinu spáchání dvou skutků, kvalifikovaných v prvním případě jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, a ve druhém případě jako zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku.
2. **Krajský soud v Brně, jako soud nalézací**, provedl ve dnech 25. 11. a 8. 12. 2020 u hlavního líčení veškeré dostupné důkazy a učinil z nich odpovídající skutková zjištění. Celkově lze konstatovat, že skutek, resp. zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, popsáný pod bodem 2. výroku obžaloby i tohoto rozsudku úzce souvisí s časově předcházejícím skutkem, popsáným pod v bodě 1. obžaloby, kvalifikovaným jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, neboť byl jakýmsi vyvrcholením dlouhodobě páchaného protiprávního jednání obžalovaného, zejména vůči poškozené J.P.. Přesto především z důvodu přehlednosti považuje nalézací soud za nezbytné alespoň částečně skutková zjištění rozčlenit, neboť se v zásadě jedná o dva samostatné skutky a tedy i dva samostatné, na sobě nezávislé, trestné činy.

Bod 1.

3. V tomto bodě bylo obžalovanému M.Č. kladeno za vinu spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že *v době od měsíce února 2017 do 26. 1. 2020, v místech jejich pobytu, naposled v bytě v XXXXX v Pohořelicích, průběžně psychicky i fyzicky týral svou družku J.P., nar. XXXXX, se záměrem tímto jednáním uplatnit moc nad její osobou, a to tím způsobem, že jí přikazoval, co může a nemůže dělat, zakazoval jí vycházet samotné ven z jejich bydliště, kontroloval jí mobilní telefon, zakazoval jí stýkat se a komunikovat s dalšími lidmi včetně její nejbližší rodiny, zamykal ji v bytě, denně jí vulgárně nadával nejméně výrazy "pičo, kurvo", dále ji nejméně jednou za týden napadal i fyzicky tak, že ji uchopil rukama za krk a prudce ji shodil na zem, bil ji pěstmi do obličeje, přivázel ji k radiátoru, čímž jí způsobil modřiny po těle a krvácivé zranění nosu, dále jí vyhrožoval, že pokud jej opustí, tak si ji najde a zabije ji a také ublíží jejím dětem, přičemž toto jeho jednání v poškozené vyvolávalo deprese, tíseň a strach.*
4. **Obžalovaný M.Č.** u hlavního líčení dne 25. 11. 2020 tuto část trestného jednání sice doznal, nikoliv však v plném rozsahu a bezvýhradně. Nejdříve se podrobně vyjádřil ke svému předchozímu životu a uvedl, že na statek J.G. ml., tedy bratra poškozené J.P. přišel původně se svojí tehdejší partnerkou, M.G., aby zde pracovali a žili. Zde navázal, i když spíše z iniciativy poškozené J.P., s ní osobní vztah. J.P. však byla vdaná, a když její bratr, J.G. ml., je přistihl

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

v poměrně intimní situaci, vyzval obžalovaného, aby si vybral mezi tím, zda bude na jeho statku pracovat, nebo bude partnerem jeho sestry J.P., která byla v té době vdaná matka tří dětí. Podle tvrzení obžalovaného, původní rodina poškozené jej neustále urážela rasistickými výroky a obžalovaný proto ze statku odešel i s poškozenou J.P.. Zpočátku žili společně tak, že přespávali v autě na různých místech, v lesích okolo Pohořelic a poškozená se vždy ráno vracela ke svým dětem, aby je vypravila do školy, neboť děti zůstaly v bytě s jejím manželem. Obžalovaný se s ní setkával potom zpravidla v odpoledních hodinách, když přišel za ní i za jejími dětmi. Později si pronajali místnost v penzionu v Dolních Dunajovicích u p. K., což podle tvrzení obžalovaného bylo asi v roce 2017. Po krátké době si našli byt ve Vojkovicích, což bylo asi v roce 2018, a nakonec, v závěrečné fázi jejich vztahu, bydleli v pronajatém bytě v Pohořelicích na ulici XXXXX, což bylo od roku 2019. Obžalovaný v rámci své výpovědi uvedl, že není pravdou, že by poškozené zakazoval, aby se setkávala se svými dětmi, ale v penzionu pro ně neměli vhodné podmínky. Naopak obžalovaný si děti od začátku oblíbil a měl je rád. Obžalovaný také popřel, že by poškozené někdy něco zakazoval. Připustil pouze, že jednou v životě jí dal facku, což bylo na začátku jejich vztahu, kdy ona chtěla utéct zpět ke svému manželovi. Současně však obžalovaný potvrdil, že byl tak naštvaný, že vykopl dveře od jejich bytu, dal poškozené facku a ona za této situace šla dobrovolně s ním pryč ze svého bytu. Je pravda, že také v minulosti jí dal jednou facku v autě. V tomto případě, když vykopl dveře a ona s ním nechtěla odejít zpátky, tak jí dal facku, na což poškozená údajně reagovala tak, že mu dala ruku a spolu odešli. U toho byl přítomen také manžel poškozené L.P.. Při tomto konfliktu obžalovaný, podle svého tvrzení, poškozené nijak nevyhrožoval, neboť jí vlastně nevyhrožoval nikdy. Potom společně odjeli do pronajatého bytu ve Vojkovicích, ale zde už ji obžalovaný nenapadal. V rámci své výpovědi u hlavního líčení M.Č. doznal, že poškozené možná nadával, ale bylo to proto, že vlastně nadával celkově na všechno a ona si to brala osobně. Rozhodně jí však nikdy nepřikazoval, co smí nebo nesmí dělat, ale když se ho zeptala, jestli může i se svou dcerou E. chodit ke své matce, tak jí to dovolil. Nikdy jí nic nezakazoval. Poškozená údajně nechtěla chodit ven proto, že se bála, že obžalovaný uteče do herny. Obžalovaný však ani před narozením jejich dcery E. poškozené nezakazoval, aby chodila ven. Zpočátku si údajně kontrolovali mobilní telefony vzájemně, a to ze žárlivosti, a pokud jí obžalovaný vymazal kontakty z mobilního telefonu, bylo to na její žádost proto, aby se jí telefon tzv. nesekal. K dotazu soudu, obžalovaný připustil, že ke konci jejich soužití, tj. v posledních 14 dnech, než nastala událost popsána pod bodem 2., poškozenou zamkl v bytě. Bylo to z toho důvodu, že opustila dceru E., kterou tam nechala sama, když i v minulosti nechávala o samotě i večer svoje děti. Za posledních 14 dnů ji zamkl v bytě asi pětkrát. K bytu měli totiž jen jedny společné klíče a druhé klíče měl syn poškozené L., od něhož si poškozená klíče mohla vzít. V posledním případě obžalovaný klíče hodil do skříňky nebo za botník, a když odešel z bytu, samozřejmě jednou vzal klíče s sebou. Obžalovaný vysvětlil, že klíče vzal s sebou proto, aby poškozená neutekla. Na svoji obhajobu uvedl, že si v tu chvíli neuvědomoval, že by mohla potřebovat lékařskou pomoc. Klíče byly v zámku, takže je vytáhl, dal do kapsy a současně doznal, že odešel vlastně s oběma klíči. Poškozená se rozhodně nebránila, neprala se s ním ani se o klíče nepřela. Potom obžalovaný znovu odešel do herny, kam chodil často, ale na svoji obhajobu uvedl, že to bylo proto, že měl hodně starostí, a poškozená mu kvůli tomu nadávala, že prohraje peníze v herně. V další části své výpovědi obžalovaný popřel, že by poškozenou fyzicky napadal a uvedl, že ji nechtyl pod krk ani nehodil na zem. Současně však připustil, že ji jednou omylem zatlačil na manželskou postel, protože mu poškozená vyčítala, že je jí nevěrný. K radiátoru ji, podle svého tvrzení, nikdy nepřivázal. Také v tomto případě, v rozporu se svým předchozím tvrzením, uvedl, že ji přivázal ruce a nohy z důvodu, že poškozená údajně chtěla spáchat sebevraždu, on sám nevěděl, co má dělat. Vzal tedy šňůru od prádla, obě ruce a nohy jí přivázal k sobě, a to tak, že si poškozená ruce mohla dát za hlavu, kamkoliv chtěla. Takto byla J.P. údajně svázaná asi 3 minuty, než se uklidnila a obžalovaný ji svázal proto, že o

ni měl strach, ale současně ho nenapadlo, že by se s někým poradil, co by měl dělat. Obžalovaný také popřel, že by poškozené někdy vyhrožoval, že ji zabije nebo ublíží jejím dětem. Taková slova podle svého tvrzení nikdy nepoužil. Naproti tomu obžalovaný doznal, že jednou v herně nalil poškozené na hlavu nějakou šťávu a sanytol. Bylo to přibližně v dubnu 2019 a poškozená poté utekla ke svým rodičům. K obžalovanému se ovšem znovu vrátila, a to dobrovolně. Obžalovaný toho podle svého tvrzení dosáhl tak, že vešel na jejich pozemek, vykopl okno, tzv. ventilačku, vzal poškozenou, dal ji na parapet, ze kterého společně seskočili. Poškozená s ním šla dobrovolně, ačkoliv věděla, že on jede do Prahy za svými příbuznými. Před tímto incidentem jí obžalovaný netelefonoval, neboť podle jeho názoru to bylo zbytečné, protože poškozená měla kontakt na obžalovaného v mobilu vymazaný. Proto šel a ventilačku vykopl. Ke svému chování vůči poškozené obžalovaný uvedl, že to bylo právě na žádost poškozené, kdy se choval dominantně, drsně, neboť ona nechtěla, aby byl příliš hodný. Rozpor mezi svou výpovědí v přípravném řízení, kdy uvedl, že poškozená od něj utekla, protože se bála, když na ni člověk řval, obžalovaný u hlavního líčení vysvětlil tím, že poškozená utekla, ale bylo to dřív. Navíc ona se bojí každého, kdo zvýší hlas. Pokud ji odvedl jednou od jejího manžela a jednou od jejích rodičů, bylo to tak, že poškozená s ním odejít nemusela, ale vždy šla dobrovolně. Rozhodně nebyla v pyžamu, ale měla tenké tepláky a tričko, když ji odvedl od jejích rodičů a oblečení jí koupil v Praze. V závěru své výpovědi obžalovaný také popřel, že by poškozené zakazoval, aby telefonovala svým dětem. Naopak poškozená se k němu někdy chovala nevhodně, i když bít ho nemohla, díky své tělesné konstituci, přesto mu sprostě nadávala a urážela ho. K dotazu státního zástupce obžalovaný k bodu 1. obžaloby připustil, že poškozenou zavřel v bytě, a to dokonce uvnitř samotného bytu, takže ona nemohla dlouhou dobu jít ani na toaletu. K tomu došlo asi v jednom případě a dnes toho obžalovaný lituje. Konflikty mezi nimi začaly ve větším rozsahu vznikat od dubna 2019, neboť podle názoru obžalovaného, poškozená nechtěla nic dělat, doma nebylo uvařeno, uklizeno.

5. Ze svého jednání popsaného v bodě 1. je obžalovaný usvědčován především přímým důkazem, kterým je svědecká výpověď **svědkyně-poškozené J.P.**. Svědkyně rovněž byla vyslechnuta u hlavního líčení dne 25. 11. 2020 a vypovídala fakticky stejně jako v přípravném řízení (č. 1. 204). Shodně jako obžalovaný svědkyně potvrdila, že na začátku vztahu s obžalovaným žili společně asi tři čtvrtě roku v autě. Sama však uvedla, že už zde se vůči ní obžalovaný začal chovat násilně, např. ji škrtil pásem a potom už se to stupňovalo. Svědkyně upřesnila údaje uvedené obžalovaným o místech jejich společného soužití, když uvedla, že pár měsíců bydleli v penzionu v Dolních Dunajovicích, potom bydleli v penzionu ve Vojkovicích a nakonec si našli byt v Pohořelicích. V rámci své spontánní výpovědi J.P. uvedla, že obžalovaný ji pořád zamykal v bytě, takže ona nemohla chodit sama ani pro děti do školy nebo do školky, nemohla sama chodit nakupovat. Když obžalovaný odešel do práce, tak ji často v bytě zamkl do doby, než se do bytu vrátil. Takto se vůči ní choval vlastně ve všech místech, kde spolu bydleli, tedy nejen v bytě, ale vlastně i v tom penzionu. Pokud sama v místě jejich bydliště něco dělala, např. umývala nádobí, podlahu apod., nikdy se obžalovanému nezavděčila, protože musela dělat všechno podle toho, jak chtěl on, aby jí neublížil. Obžalovaný rozbíjel nábytek, když měli společnou dceru E., tak jí rozbil i hračky, nebo když koupil dětem poškozené nějaké věci, stalo se, že je ve vzteku roztrhal. V několika případech, když se vraceli v zimě z výletu, roztrhal poškozené oblečení v autě, nebo ji vezl v autě a nechal všude otevřená okna a ona si je nesměla zavřít. Konflikty mezi nimi vznikaly často také proto, že obžalovaný chodil večer hrát na hrací automaty, kde utrácel velké množství peněz. Poškozená J.P. uvedla, že když v domácnosti udělala něco špatně, obžalovaný zakázal, aby se s dětmi stýkala, odvezl je k jejím rodičům a ona je třeba týden nebo čtrnáct dní vůbec nesměla vidět. Když mu oponovala, byla bita, a to třeba někdy jednou za měsíc, ale někdy i dvakrát týdně. Při tomto napadení jí obžalovaný dával facky, několikrát s ní bouchl o zem nebo o zeď, a to i v době, když byla těhotná. Když v autě

dostala od něho facky, měla rozbitý nos a celou pusou, a v takovém stavu dokonce chodila i do práce, ale musela to maskovat a snažit se, aby nikdo nic nepoznal. Přesto, že její zaměstnání bylo nedaleko od jejich bydliště, musela tam jezdit autem, v němž obžalovaný čekal, až sama na pracoviště zajde a teprve potom odjel. V několika případech ji dokonce do práce ani nepouštěl, od čeho ale ustoupil až poté, co mu zaměstnavatel poškozené řekl, že na něj zavolá policii. K dotazu soudu svědkyně potvrdila, že fyzické útoky spočívaly v tom, že s ní obžalovaný házel o zem, většinou jí bral pod krkem zepředu tak, že ona sama upadla dozadu na záda. Takové útoky vůči ní probíhaly někdy jednou za měsíc, někdy dvakrát do týdne, ale záleželo to na tom, jak byla poškozená tzv. hodná, neboť v opačném případě byla bita. V zásadě musela dělat všechno, co jí obžalovaný řekl. Někdy s ním musela jezdit i do jeho zaměstnání, čekat na něj několik hodin v autě, přestože by raději zůstala doma nebo byla se svými dětmi. Poškozená J.P. se vyjádřila také k incidentu z července 2018, kdy od obžalovaného odešla zpět ke svému manželovi. Obžalovaný ovšem vyrazil dveře od tohoto bytu, vzal ji za vlasy, odtáhl ji do auta a odvezl do Vojkovic. Mezitím ji ještě zbil za to, co mu udělala, a že mu chtěla utéct. Podle svého tvrzení už tehdy věděla, že se k obžalovanému nechce vrátit, protože od něj byla často bita. Úplně poprvé, když od něho odešla, což bylo ještě před touto událostí, vlastně zavolala rodičům, kteří pro ni přijeli, ale obžalovaný byl rychlejší, vykopl dveře a odtáhl ji zpátky. Podruhé, když od něho utekla, sama u tekla přímo k rodičům, ale on si počkal, až budou všichni v kostele, vykopl okno na záchodě, tzv. ventilačku v domě u jejích rodičů, do domu vlezl a druhým oknem ji vyhodil ven a odvezl ji do Prahy, ačkoliv byla ještě v pyžamu. Poškozená se vyjádřila také k zákazům telefonické komunikace, když potvrdila, že jí obžalovaný často vzal její vlastní telefon i s sebou do práce, aby nemohla nikomu volat, nebo jí ho zablokoval, takže ona vlastně nemohla volat, protože heslo neznala. O všech těchto incidentech, zejména kdy obžalovaný poškozenou přinutil násilím, aby se k němu vrátila, věděli její rodiče, a v jednom případě tomu byl přítomen i její manžel, který poté co obžalovaný vykopl dveře od bytu, volal policii. K dotazu soudu svědkyně uvedla, že sama věc na policii nikdy neoznámila proto, že měla strach z obžalovaného, resp. z jeho chování poté, co by ho z policie pustili. Poškozená doslova uvedla, že měla strach, že od něj dostane bití dvakrát tolik, protože on jí strašně často vyhrožoval, že pokud mu znovu uteče nebo ho podvede, tak ji za řetězy odtáhne za autem do lesa a tam jí zabije. Poškozená jednoznačně potvrdila, že obžalovaný vyhrožoval ublížením nejdřív jejím dětem, ale poté i samotné poškozené. Obžalovaný jí jednou přivázal k topení, nejdřív tenkým provazem, potom páskem od kalhot, a důvodem bylo to, že s ním nechtěla jít do práce. K tomuto incidentu došlo v bytě v Pohořelicích a poškozená takto byla přivázána asi hodinu. Obžalovaný jí při tom říkal, že bude dělat všechno podle toho, co chce on sám. Pokud poškozenou zamknul v bytě, nosil u sebe pořád oboje klíče, takže poškozená nemohla sama z bytu odejít. Pomoc si nemohla zavolat ani ze svého mobilního telefonu, neboť obžalovaný jí veškeré kontakty vymazal a ona si je pochopitelně nepamatovala. Bezprostředně před událostí, která je popsána pod bodem 2. výroku rozsudku i obžaloby, jí náhodně volala její matka, zejména proto, aby se zeptala, jestli ona i novorozená E. jsou v pořádku. Poškozená si toto číslo zapsala na papírek a schovala a tak vlastně mohla zavolat pomoc, když jí dne 26. 1. 2020 obžalovaný v bytě znovu zamkl. Důvodem bylo to, že obžalovaný vždy, když se vrátil z práce, kontroloval její mobilní telefon, aby zjistil, jestli náhodou někomu nevolala nebo nepsala. Poškozená také vysvětlila, že sama nechtěla utéct od obžalovaného na neznámé místo, protože má děti a bez dětí by nikam neodešla. V minulosti před nástupem na mateřskou dovolenou pracovala v DHL a současně i pobírala invalidní důchod druhého stupně, který pobírá i aktuálně, neboť má vrozenou vadu očí. Od narození nezletilé dcery E. se její zraková vada ještě zhoršila. Poškozená rovněž potvrdila, že obžalovaný věděl, že ona sama nechce mít, především ze zdravotních důvodů, další dítě. Předchozí tři děti se jí narodily tzv. císařským řezem a další porod a těhotenství pro ni znamenal zvýšené zdravotní riziko z obecného hlediska i z hlediska její zrakové vady. Obžalovaný jí však zakázal,

aby užívala antikoncepci, protože chtěl, aby měli společné dítě. K dotazu státního zástupce svědkyně potvrdila, že pokud slovní konflikty vyvolala ona sama, bylo to kvůli tomu, že poškozený znovu odešel hrát na automaty, kde utratil zpravidla všechny peníze, které měli doma k dispozici. Před jinými lidmi, např. při návštěvě u kamarádky na horách, kam několikrát odjeli, se k ní obžalovaný choval normálně, rozhodně nebyl agresivní.

6. S výpovědí poškozené J.P. k událostem popsáným pod bodem 1. výroku rozsudku korespondují další důkazy. Jedná se především o svědeckou výpověď **svědkyně I.G.**, která je švagrovou poškozené J.P.. Tato svědkyně byla rovněž osobně vyslechnuta u hlavního líčení dne 25. 11. 2020 a v zásadních směrech vypovídala shodně jako v přípravném řízení dne 28. 2. 2020 (č. 1. 189 a násl.). Svědkyně potvrdila, že žila se svým manželem J.G. na statku, kam přišel pracovat obžalovaný M.Č. se svojí tehdejší partnerkou, M.G.. Nevěděli, že obžalovaný je gambler, tedy že často hraje na hracích automatech. Poškozená J.P. v té době byla ve špatné psychické situaci, mluvila o sebevraždě, uvažovala o odchodu od svého manžela apod. Nakonec navázala s obžalovaným partnerský vztah a obžalovaný z jejich statku odešel. Svědkyně I.G. potvrdila, že obžalovaný s J.P. zpočátku žili v autě, ale již v říjnu 2018 se od J.P. dozvěděla, že obžalovaný se vůči ní chová hrubě, vulgárně, doslova jako psychopat. Také svědkyně I.G. uvedla, že jim osobně obžalovaný vyhrožoval např. tím, že podpálí statek, což ona sama ohlásila na Policii v Pohořelicích. V této části koresponduje její svědecká výpověď se **Záznamem Policie ČR obvodního oddělení Pohořelice** (č. 1. 294), kterým bylo prokázáno, že skutečně svědkyně I.G. dne 17. 10. 2018 v 18:55 hod. oznámila, že M.Č. vyhrožuje podpálením jejich statku XXXXX, č. p. 61 a také únosem dětí J.P.. Výpověď svědkyně I.G. částečně koresponduje s výpovědí poškozené J.P., neboť poškozená svědkyni uvedla, že se obžalovaného bojí, protože jí obžalovaný vyhrožuje, že ublíží manželovi i jejím dětem. Svědkyně také uvedla, že poškozená utekla ke svému manželovi, avšak obžalovaný M.Č. vyrazil dveře a za vlasy ji odtáhnul do auta. Této události svědkyně I.G. sice osobně přítomna nebyla, ale dozvěděla se o tom od svého švagra, L.P.. Také v této části výpověď svědkyně koresponduje se **Záznamem Policie ČR, OO Pohořelice** (č. 1. 295), z něhož bylo zjištěno, že obžalovaný dne 10. 7. 2018 v době kolem 19:00 hod v Pohořelicích na ulici Znojemská 1102 vykopl dveře v bytě rodiny P. a způsobil tak škodu ve výši 3.000 Kč L.P.. V případě, kdy svědkyně sama hlásila incident na policii v Pohořelicích, to bylo na základě toho, že J.P. vlastně k nim přišla na statek do XXXXX, kde hledala azyl. Přesto však s obžalovaným po celou dobu telefonicky komunikovala a obžalovaný jí měl vyhrožovat, že jim statek podpálí, když ona s ním nepůjde ven. Právě proto svědkyně informovala policii. V dalším případě, když J.P. utekla od obžalovaného, schovávala se v krajním bytě u nich na statku. Vzhledem k tomu, že to bylo dopoledne, kdy obžalovaný věděl, že jsou v kostele, na statek vniknul. Poškozená jim ještě stačila napsat SMS zprávu, že obžalovaný rozbil nebo vysadil okno na záchodě. Později, jak zjistili, ji odvezl pryč, když kamera, kterou měli na statku instalovanou, byla sražená. Z SMS zprávy od poškozené zjistila, že ji obžalovaný autem někam odvezl, nebo doslova unesl. K dotazu soudu svědkyně potvrdila, že v jednom případě od J.P. zjistila, že měla zlomené žebro, i když tvrdila, že ji obžalovaný objal zezadu tak silně a nadzvedl ji, až jí žebro křuplo. Jednou však poškozená sama svědkyni sdělila, že ji obžalovaný škrtil pásem od auta tak, že měla modrý krk, ale přesto s tím chodila do zaměstnání. V závěru vztahu byla poškozená, díky chování obžalovaného, tak zmanipulovaná, že svědkyně tvrdila, že je to vlastně z jeho strany projev lásky, když jí občas dá nějakou facku. K dotazu státního zástupce svědkyně potvrdila, že se od poškozené také dozvěděla, že na ní obžalovaný trhal oblečení, otevíral okna v autě a také jí vyhrožoval, že když od něho odejde, ublíží jejím třem dětem. V jednom případě na ni měl vylít sirup a prostředek na úklid domácnosti. Z SMS zprávy od bývalé partnerky obžalovaného, M.G., se svědkyně dozvěděla, že obžalovaný měl poškozenou J.P. uvázat k radiátoru, ačkoliv

v té době byla cca v sedmém měsíci těhotenství. Poškozená tuto událost dodatečně svědkyni potvrdila, ale nakonec odmítla učinit oznámení na policii.

7. S výpovědí poškozené J.P. v dílčí části skutkového děje koresponduje i výpověď jejího manžela, **svědka L.P.**, vyslechnutého rovněž u hlavního líčení dne 25. 11. 2020. Svědek shodně jako v přípravném řízení potvrdil, že byl osobně přítomen pouze jednomu útoku obžalovaného na poškozenou J.P., která tehdy ještě byla svědkovou manželkou. Už tehdy měl svědek svěřené děti do své péče, ale nechtěl jim bránit ve styku s matkou, tj. poškozenou J.P., a proto také souhlasil, aby si je na odpoledne vzala s tím, že pojedou s obžalovaným na nějaký výlet. Děti se však vrátily s pláčem a sdělily svědkovi, že obžalovaný poškozenou napadal slovně v autě a také jí měl natrhnout ucho, kde měla náušnici. S nimi se vrátila domů i poškozená J.P., která svědka požádala, aby zamkl dveře, protože ona chce od obžalovaného odejít. Obžalovaný však přiběhl k jejich bytu, přes zavřené dveře na poškozenou křičel, aby dveře otevřela a vrátila se k němu. I když se snažil mu vysvětlit, že zavolají policii, obžalovaný svého jednání nezanechal a nakonec vykopl dveře od jejich bytu, za kterými stál svědek s dětmi i poškozenou J.P.. Obžalovaný poškozenou vytáhl z bytu ven, hodil ji do auta a odvezl. V důsledku těchto událostí svědek kontaktoval policii, která poškozenou i obžalovaného našla. Dodatečně policisté svědkovi sdělili, že jim poškozená tvrdila, že se nic nestalo, že se domů vrátit nechce, že zůstane s obžalovaným. Podle názoru svědka tak vypovídala proto, že měla z obžalovaného strach. Rovněž svědek L.P. uvedl, že nemohl s poškozenou pořádně telefonovat, neboť obžalovaný byl pořád v její blízkosti a svědek sám nabyl pocit, že se ho poškozená bojí, i když se svědkem pouze telefonuje. Vzhledem k tomu, že děti byly svěřeny do péče svědka, měla na jejich výživu poškozená přispívat, avšak svědkovi sdělila, že si obžalovaný nepřeje, aby mu něco platila, když budou děti u ní třeba jíst nebo přijedou na víkend. Jinému násilnému jednání ze strany obžalovaného než tomu, kdy vyrazil dveře od jejich bytu, svědek osobně přítomen nebyl. V závěru své výpovědi jednoznačně uvedl to, co je podstatné pro skutek popsany pod bodem II. výroku obžaloby a rozsudku, totiž to, že se necítí být fakticky otcem nezletilé E.P., nar. XXXXX. Současně potvrdil, že když probírali tuto záležitost na sociálním odboru v Pohořelicích, stál obžalovaný za dveřmi. Bylo zjevné, že se ho poškozená bojí, i když jedná na úřadě, a proto také šeptala, aby obžalovaný nic neslyšel a sociální pracovníci o svých problémech nic neřekla. Na této schůzce se mimo jiné sešli i proto, aby projednali popření otcovství L.P. vůči nezletilé E.P.. Svědek sice nedokázal potvrdit, že by poškozená výslovně řekla, že chce znovu od obžalovaného odejít, ale podle jeho názoru bylo evidentní, že se ho bojí.
8. Dalším nepřímým důkazem je pak výpověď **svědkyně S.D.**, sousedky obžalovaného i poškozené, která bydlela rovněž v Pohořelicích na ulici XXXXX. Svědkyně se především podrobně vyjadřovala k událostem, které jsou popsány pod bodem 2. výroku rozsudku, přesto však u hlavního líčení dne 25. 11. 2020, shodně jako v přípravném řízení, uvedla skutečnosti, které celkový charakter násilného jednání obžalovaného vůči poškozené dokreslují. Předně svědkyně na veřejnosti nepozorovala žádné mimořádně závažné a násilné jednání obžalovaného vůči poškozené, avšak dodatečně od poškozené zjistila, že obžalovaný když ji v bytě bil, což bývalo poměrně často, pouštěl nahlas televizi, aby sousedé nic neslyšeli.
9. S těmito věrohodnými výpověďmi svědků J.P., L.P. a I.G., které spolu vzájemně korespondují a odpovídají i listinným důkazům, tj. záznamům policie o zákrocích, které v důsledku chování obžalovaného ve dvou případech provedli, kontrastuje výpověď **svědkyně M.G.**, kterou učinila u hlavního líčení dne 8. 12. 2020. Lze jen podotknout, že M.G. je bývalou partnerkou obžalovaného V rámci své spontánní výpovědi u hlavního líčení tvrdila, že poškozená J.P. si polovinu věci vymyslela, neměla na sobě žádné modřiny, což svědkyně podle svého tvrzení ví proto, že k nim často chodila. K dotazu soudu svědkyně dále uvedla, že na policii vypovídala

jinak, protože ji údajně G. tlačili k tomu, aby na policii lhala. Ačkoliv byla na policii poučena o povinnosti vypovídat pravdu, lhala proto, že ji k tomu donutili, aby byla proti M.Č., což velmi nelogicky vysvětlila tím, že tak vypovídala proto, aby jí obžalovaný neublížil. Po opětovném zákonném poučení u hlavního líčení svědkyně trvala na tom, že z poloviny na policii lhala, neboť ji G. nutili k tomu, aby svědčila proti M.Č.. Svědkyně byla u obžalovaného i poškozené každý den, když oni potřebovali pomoc, ale poškozená podle ní vůbec zmlácená nebyla. V rozporu se svou úvodní výpovědí, kdy svědkyně řekla, že ji k nepravdivé výpovědi na policii nutila I.G., vzápětí uvedla, že I.G. po ní chtěla, aby mlčela. Když to však svědkyně sama odmítla, že by na policii lhala, údajně jí na to I.G. nic neřekla. K dotazu soudu M.G. dále sdělila, že s ní I.G. na policii nebyla a velmi nelogicky k dotazu soudu, jak mohla I.G. vědět, co bude vypovídat, svědkyně odpověděla, že dala na svůj Facebook fotku nezletilé E. a I.G. jí údajně vyhrožovala, že ji udá na policii, pokud tuto fotku z Facebooku nestáhne. Po předestření výpovědi (č. l. 197 – 201) postupem podle § 211 odst. 3a trestního řádu svědkyně uvedla u hlavního líčení, že to co bylo přečteno, je pravda, protože obžalovaný poškozenou zamkl, aby si nic neudělala, že jí dal facku. Sama byla údajně jednou přímo u toho, když obžalovaný dal poškozené facku. Víckrát byla také u toho, když obžalovaný poškozené nadával, protože ona ho pořád tzv. vytáčela kvůli tomu, že on chodí do herny. K dotazu soudu svědkyně potom u hlavního líčení dokonce potvrdila, že jednou byla u toho, jak obžalovaný poškozenou přivázal k topení, ale potom ji také odvázal. Jednou, když byla u nich na návštěvě, tak obžalovaný zamčel poškozenou i svědkyni v bytě, ale nakonec je pustil jenom proto, že mu svědkyně řekla, že má doma povinnosti. Podle vyjádření svědkyně to bylo v únoru, když už byla E. na světě. Na dotaz státního zástupce se svědkyně vyjádřila také k chování obžalovaného po dobu, kdy s ním sama žila v partnerském vztahu. Obžalovaný ji jednou hodil na svodidla, jindy jí vylil na hlavu džus a po hádce ji žduchl z pohovky, když jí rovněž vulgárně nadával. Svědkyně potvrdila, že jí J.P. volala proto, že na ni obžalovaný v autě otevřel okno, strhal z ní oblečení a vlastně brečela do telefonu. V jednom případě byla u toho, když obžalovaný sebral poškozené telefon a hodil ho z okna na střechu. Také svědkyni samotné vyhrožoval, že ji zabije, ale ona věřila, že to neudělá. Svědkyně rovněž viděla, že obžalovaný hodil poškozenou na postel v obývacím pokoji. Rovněž svědkyni se poškozená svěřila, že čtvrté dítě porodit nechce, protože má obavy, že by tento porod císařským řezem už nepřežila.

10. Při důsledné realizaci zásady bezprostřednosti dokazování hodnotil soud všechny shora rozebrané svědecké výpovědi svědků, vyslechnutých u hlavního líčení. Jak je shora rozvedeno, neshledal soud žádné zásadní pochybnosti o věrohodnosti výpovědi hlavní svědkyně, tj. poškozené J.P. ani svědků L.P., I.G., byť jsou jejími příbuznými, a ostatně ani o dílčích údajích sdělených svědkyní S.D.. Ve své podstatě všichni tito svědkové vypovídali u hlavního líčení spontánně, logicky, věcně, jejich výpovědi spolu vzájemně korespondují a odpovídaly i tomu, co svědkové uvedli v přípravném řízení, kdy byli vyslechnuti s podstatně kratším časovým odstupem od všech událostí. Naproti tomu zcela jednoznačné stanovisko o plné věrohodnosti výpovědi svědkyně M.G., učiněné u hlavního líčení, nemohl soud přijmout. V průběhu hlavního líčení bylo zjevné, že svědkyně má sama určité intelektové limity, neboť se velmi špatně orientovala v čase, což je ostatně patrné z naprosto bezvýznamného údaje o tom, že na návštěvě u obžalovaného a poškozené byla v únoru roku 2020, když nezletilá E. ještě žila, ačkoliv tato zemřela dne 26. 1. 2020. Velmi často si svědkyně vzájemně protirečela a z její výpovědi byla zjevná, byť upřímná, snaha pomoci obžalovanému, a to i za cenu, že se vystaví vlastnímu trestnímu stíhání pro trestný čin křivého obvinění jiné osoby. Procesně řádným postupem soud provedl výpověď svědkyně z přípravného řízení. Svědkyně potvrdila pravdivost údajů zde uvedených, ačkoliv v úvodní části své výpovědi u hlavního líčení tvrdila opak. Lze tedy uzavřít, že při důsledném hodnocení této výpovědi, učiněné u hlavního líčení, nalézací soud primárně vycházel z jejího porovnání s výpovědí, kterou svědkyně učinila v přípravném

řízení, a do řetězce důkazů zařadil jen ty skutečnosti, které bylo možné považovat za nesporné. Tyto skutečnosti, tvrzené svědkyní M.G., pak soud důsledně porovnával také s dalšími důkazy, které byly u hlavního líčení k tomuto skutku provedeny. Při takové komparaci a hodnocení výpovědi svědkyně M.G. dospěl soud k závěru, že v konečném důsledku údaje, které svědkyně M.G. u hlavního líčení uvedla a potvrdila, plně korespondují s dalšími svědeckými výpověďmi a ostatně i s dílčím doznáním obžalovaného. Lze tedy uzavřít, že i přes úpornou snahu svědkyně M.G. dosáhnout vyvinění obžalovaného ze spáchání dlouhodobě násilného jednání vůči poškozené, takový závěr nebylo možno přijmout. Na základě provedeného dokazování ustálil soud skutkový děj, popsáný pod bodem I. obžaloby do podoby, která je uvedena ve výroku rozsudku. Lze konstatovat, že jednání obžalovaného bylo konkretizováno a také upřesněno především v návaznosti na skutková zjištění, učiněná jak z výpovědi svědků, tak i z listinných důkazů. Soud některé dílčí formy jednání obžalovaného vůči poškozené konkretizoval a zahrnul do výroku rozsudku proto, aby bylo zcela zřetelné naplnění potřebných znaků objektivní stránky tohoto trestného činu. Lze jen podotknout, že upřesnění skutkového děje nikterak neovlivnilo závěry nalézacího soudu o prokázání skutku i užití právní kvalifikace v shodě s obžalobou.

11. **Trestné jednání** obžalovaného M.Č. popsané v bodě 1. tohoto rozsudku naplnilo formální znaky **týrání** vyžadované ustanovením § 199 odst. 1 trestního zákoníku. Týráním se totiž rozumí jednání pachatele, které se vyznačuje zlým nakládáním s osobou blízkou a současně se vyznačuje i určitou mírou trvalosti, když dosahuje takové intenzity, že je způsobilé vyvolat stav, který pocítuje postižená osoba jako těžké příkoří, resp. fyzické nebo i psychické útrapy (srov. R20/2006). Obžalovaný dlouhodobě jednal vůči poškozené J.P. tak, že ji průběžně fyzicky i psychicky týral v úmyslu uplatnit nad ní moc, ovládat ji, a to zejména tím způsobem, že ji přikazoval, co může nebo nemůže dělat, příležitostně ji nepouštěl do jejího zaměstnání nebo naopak jindy musela jezdit poškozená s ním do jeho práce a čekat na něj několik hodin v autě, a to dokonce i v době, když byla těhotná. Kromě toho obžalovaný poškozené často zakazoval, aby sama vycházela z jejich společného bytu, od kterého statně neměla ni klíče. Z tohoto důvodu obžalovaný, když sám byt opustil, a to nejen proto, aby šel do zaměstnání, ale zpravidla i proto, že šel do herny hrát na hracím automatu, poškozenou v bytě zamkl. V jednom případě v polovině ledna 2020 do konce zásadním způsobem omezil pohyb poškozené v rámci bytu, neboť ji i s novorozenou dcerou E. zamkl na svůj celý pracovní den v jedné místnosti tak, že poškozená neměla přístup ani do koupelny nebo na WC. Proto, aby omezil pohyb poškozené na veřejnosti, nejen, že jí zakazoval vycházet samotné z bytu, ale často ji osobně vozil do jejího zaměstnání, nepouštěl ji samotnou k lékaři nebo na úřad, což bylo ostatně prokázáno i výpovědí svědka L.P., v souvislosti s jejich jednáním na sociálním odboru Městského úřadu v Pohořelicích kvůli společným dětem. Proto, aby měl obžalovaný kontrolu nad poškozenou a jejími kontakty, dokonce i telefonickými s jinými osobami, ji kontroloval mobilní telefon nejdříve denně, později jí zablokoval heslo, aby z něj nemohla volat a vymazal jí veškeré kontakty. V rozhodujících událostech 26. 1. 2020 poškozená byla schopna v nepřítomnosti obžalovaného telefonicky kontaktovat svoji matku jen díky tomu, že jí matka krátce před tím volala a poškozená si tajně v nepřítomnosti obžalovaného zapsala její telefonní číslo. Obžalovaný omezoval i kontakty poškozené s jejími třemi nezletilými dětmi. Vedle toho obžalovaný poškozenou velmi často slovně napadal tak, že jí nadával hrubými, vulgárními výrazy jako pičo, kurvo apod. Za zásadní považuje nalézací soud i fyzické napadání poškozené, když obžalovaný ji napadal nejméně jednou, někdy i 2x týdně, a to dokonce i v době, když byla těhotná. Jeho útoky vůči poškozené spočívaly v tom, že ji např. uchopil rukama za krk, shodil ji prudce na zem, skroutil ji ruce, dával jí facky, bil ji pěstmi i do obličeje, a to i tak, že jí rozbil ret nebo nos. Výrazně omezil osobní svobodu i pohyb poškozené v rámci bytu, když ji jednou dokonce přivázal k radiátoru, což potvrdila nejen sama poškozená, ale i svědkyně M.G. a ostatně takovou formu jednání vůči poškozené doznal i sám obžalovaný. V souvislosti s jeho fyzickými útoky utrpěla poškozená modřiny po těle, krvácivé zranění nosu. Svoje slovní i fyzické útoky vůči poškozené

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

obžalovaný často doprovázel výhrůzkami, že pokud ji opustí, on si ji najde a zabije ji samotnou nebo ublíží jejím třem nezletilým dětem. Poškozená, jak sama potvrdila a bylo to prokázáno i výpověďmi svědků – jejich příbuzných se 2x pokoušela společné soužití s obžalovaným ukončit, avšak obžalovaný ji ve dvou případech násilím i pohrůzkami dalšího násilí přinutil, aby se k němu vrátila. Ve třetím případě došlo k událostem, které jsou předmětem skutkového děje popsaného pod bodem 2. výroku rozsudku a vyvrcholilo úmrtím jejich novorozené dcery E.. V souvislosti s fyzickými útoky obžalovaného na tělesnou integritu poškozené je třeba zdůraznit, že podle ustálené soudní praxe se nevyžaduje, aby u poškozené osoby vznikly následky na zdraví naplňující např. zákonné znaky trestného činu. Musí jít však o jednání, které týraná osoba pro jeho krutost, bezohlednost nebo bolestivost pociťuje jako těžké příkoří (srovnej R20/1984), což v případě poškozené J.P. nepochybně prokázáno bylo.

12. Obžalovaný se tohoto jednání kvalifikovaného jako týrání dlouhodobě dopouštěl vůči poškozené J.P., která ačkoliv byla formálně vdaná za L.P., žila s obžalovaným v partnerském vztahu. Poškozenou J.P. proto lze považovat za **osobu blízkou**, kterou se ve smyslu ustanovení § 125 trestního zákona rozumí nejen příbuzný v pokolení přímém, osvojitel, osvojenec, sourozenec, manžel, ale také partner pachatele. Poškozená žila s obžalovaným na různých místech, když z hlediska naplnění znaku společného obydlí i tzv. delší doby trestného jednání považuje nalézací soud za irelevantní jejich soužití po dobu několika týdnů nebo měsíců v autě na různých místech, zpravidla v lese. Bylo však prokázáno, že obžalovaný s poškozenou žili od jarních měsíců roku 2018 až do 26. 1. 2020, jednak v penzionu v Dolních Dunajovicích, dále v pronajatém bytě ve Vojkovicích a naposled v pronajatém bytě v Pohořelicích, kde ostatně došlo ke spáchání skutku popsaného pod bodem 2. Tato místa jejich soužití, kde vedli společnou domácnost, naplnila rovněž zákonné znaky **společného obydlí**, kterým se podle § 133 trestního zákoníku rozumí dům, byt nebo jiná prostora sloužící k bydlení a příslušenství k nim náležející. Ostatně vedení společné domácnosti není ani rozhodující, když postačí faktický stav společného bydlení. V důsledku toho byla mezi poškozenou a obžalovaným specifická forma vzájemné závislosti vyplývající ze skutečnosti, že poškozená s obžalovaným ve společném obydlí dlouhodobě žila. Je třeba připustit, že obžalovaná neměla ztíženou možnost toto společné obydlí opustit, neboť na ně nebyla existenčně vázána. Fakticky však, když ve dvou případech chtěla společné obydlí opustit, obžalovaný, jak bylo prokázáno, i násilím, i pohrůzkami násilí, ji přinutil, aby se k němu vždy vrátila. Poškozená tak nade vši pochybnost vždy učinila ze strachu, aby obžalovaný nejen neublížil jí samotné, ale především, aby neublížil jejich společným dětem. To ostatně potvrdila nejen ona sama u hlavního líčení, ale potvrdila to zejména svědkyně I.G., která uvedla, že poškozená události odmítala ohlásit na policii, a když dokonce svědkyně věc sama ohlásila, poškozená vše policistům popřela.
13. Při ustálení skutkového děje konkretizoval nalézací soud, jak formy trestného jednání obžalovaného, tak dobu, po kterou se trestného jednání ve formě týrání poškozené J.P. dopouštěl. Období od jarních měsíců 2018 do ledna 2020 lze nepochybně považovat za tzv. **delší dobu**, která je formálním znakem kvalifikované skutkové podstaty zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku. Jedná se o období téměř dvou let, kdy obžalovaný poškozenou týral, a to nejen psychicky, ale i fyzicky, dokonce v době, když posledních 9 měsíců byla těhotná a potom měsíc byla těsně po porodu novorozené dcery E..
14. **V přímé příčinné souvislosti** s trestným jednáním obžalovaného tj. s týráním osoby blízké po delší dobu, byl pochopitelně porušen zájem společnosti na ochraně osob před tzv. domácím násilím, který je objektem tj. zájmem chráněným ustanovením § 199 trestního zákoníku. V této souvislosti lze podotknout, že další formální znaky § 199 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku tj. těžká újma na zdraví v podobě minimálně psychické újmy poškozené J.P., prokázány nebyly. V případě dlouhodobě páchaného tzv. domácího násilí, i když nevyvrcholí úmrtím novorozeného dítěte, které pachatel vloží, umírající, do rukou jeho matky, by bylo naprosto důvodné očekávat, že

u poškozené J.P. bude diagnostikována minimálně posttraumatická stresová porucha. Takové následky bývají obvyklé i u obětí, dlouhodobě týraných formou domácího násilí, bez tragického závěru popsaného pod bodem 2. Poškozená ostatně sama u hlavního líčení potvrdila, že po krátkodobé hospitalizaci (pozn. soudu – prokázána lékařskou zprávou č. l. 41) na psychiatrické klinice a několika návštěvách u ambulantních specialistů dopěla k závěru, že se s celou situací musí vypořádat především sama.

Bod 2.

15. V tomto bodě obžaloby bylo M.Č. kladeno za vinu spáchání zločinu vraždy podle § 140 dost. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku tím, že *dne 26. 1. 2020 v čase kolem 19.12 hod., v bytě ve třetím nadzemním podlaží bytového domu v XXXXX v Pohořelicích, poté, co zjistil, že jeho družka J.P. od něj chce odejít ke svým rodičům a ukončit jejich vztah, této vytrhl z náruče jejich společnou dceru nezletilou E.P., nar. XXXXX, která byla přikrytá dekou, vylezl s ní na venkovní parapet okna v kuchyni bytu, přičemž ji držel na levé ruce, snažil se dostat za zavřenou levou část okna a přidržoval se pravou rukou, v jednání mu bylo bráněno družkou a jejím bratrem J.G., nar. XXXXX, kteří ho tahali za tepláky dovnitř, mezitím položil nezletilou na boční svažitou střechu, následně ji vzal pravou rukou a přidržoval se okna levou, takto manipuloval s dítětem jednou rukou v situaci, kdy stál na venkovním parapetu okna širokém 20 cm a nezletilá v nezapínatelné dece bez dna se tak nacházela ve výšce nejméně 361 cm nad střechou prodejny potravin pod oknem, přičemž jednal s vědomím, že taková manipulace s dítětem je velmi nebezpečná pro vysoké riziko upuštění, pádu a následné smrti dítěte a s takovým následkem byl srozuměn, avšak před jeho zabráněním upřednostnil svůj zájem na útěku z obydlí s dcerou, přičemž v důsledku popsaného jednání mu nezletilá z ruky vypadla a spadla na střechu prodejny potravin, čímž utrpěla zranění, v jejichž důsledku ještě téhož dne zemřela.*
16. **Obžalovaný M.Č.** u hlavního líčení dne 25. 11. 2020 k těmto událostem potvrdil, že si skutečně v bytě vzal peníze, poškozenou J.P. zde zamčel. Současně obžalovaný poměrně nelogicky tvrdil, že jedny klíče od bytu měla poškozená pohozené zřejmě v kuchyňské lince, i když současně připustil, že neví, jestli o tom ona věděla. Obžalovaný vysvětlil, že poškozenou v bytě zamčel proto, aby za ním nechodila do herny nebo proto, aby i s nezletilou E. neutekla. Z bytu odešel kolem 17 hodiny a měl s sebou cca 9 000 Kč. V blízké herně hrál asi 20 nebo 30 minut, když za ním přišli matka a bratr poškozené a chtěli klíče od bytu, zřejmě proto, aby odvezli J. i s malou E.. Obžalovaný jim nejdříve odmítl klíče od bytu vydat s tím, že jsou v autě, ale nakonec šel sám přímo do bytu a rychlou chůzí za ním šel J.G. mladší, který se, podle názoru obžalovaného, do chodby domu vloupal násilím, neboť tam vstoupil poté, co obžalovaný klíči od domu odemkl, ačkoliv cizí osoby sem mají vstup přísně zakázán. Dále obžalovaný vyběhl po schodech, otevřel byt a J.G. stál pořád za ním. V bytě vedle botníku stála poškozená J.P., v levé ruce měla tašku a v pravé ruce držela autosedačku, v níž měla E.. Obžalovaný vysvětlil, že v tom okamžiku, když uviděl dceru, nešlo mu ani o to, že jeho družka J.P. z bytu odejde, ale nechtěl přijít o nezletilou E., která byla jeho prvním dítětem. E. byla normálně oblečená, zabalená do fialovo-černé deky a obžalovaný, když ji vzal, neměl ani v úmyslu, jí něco vážného způsobit. Byl si 100% jistý tím, že v jeho náruči bude E. v bezpečí. K dotazu soudu obžalovaný tvrdil, že nezletilá E. byla v autosedačce volně položená a tuto autosedačku měla J.P. v ruce. Obžalovaný rozhodně E. nikomu nevytrhl, ale vzal ji do ruky, protože se bál, že o ni přijde a už ji v životě neuvidí. J.P. v tom okamžiku začala dovádět jako blázen. Podle tvrzení obžalovaného házela věcmi, začala sebou kopat o zem, škubala si vlasy a všechno možné. Když obžalovaný E. vzal, přistoupil k němu zezadu J.G. a chytil ho rukou tzv. do kravaty. V tom okamžiku už měl obžalovaný E. v ruce, a proto řekl J.G., aby ho přestal škrtit, že může E. zadusit. J.G. ho ovšem svalil i s malou E. dozadu a obžalovaný údajně spadl i s E.

na svědka. Jak ho tiskl do té kravaty, ruce obžalovaného se stlačovaly jakoby do křečí, a proto řekl J.G., aby přestal, že sám obžalovaný může E. udusit nebo se může stát něco zlého. J.G. ovšem svalil obžalovaného dozadu na sebe, jak obžalovaný řekl. Sám obžalovaný si vlastně lehl úplně na zem, ale potom se postavil. Bylo to první riziko, které vyvolal J.G.. Když se obžalovaný postavil, měl E. pořád v ruce. Po celou dobu ovšem říkal, že nikomu E. nedá, že o ni přijde a že se bojí. Přestože měl při pádu na J.G. E. v ruce, podařilo se mu vstát, a to tak, že dal nohy do dřepu a rukou se opřel. V tom okamžiku, jak obžalovaný potvrdil, jej ovšem nikdo nenapadal, ani mu nikdo nebránil v pohybu. Když se takto rychle postavil a J.G. ještě ležel za ním, obžalovaný vběhl mezi obývací a kuchyni, kde po pravé straně měli ložnici. Všechny události do této fáze se odehrávaly v prostoru, který není ani předsín ani obývací, ale jedna velká místnost. Obžalovaný proběhl k oknu, kde k událostem došlo, které je podle jeho odhadu vzdálené asi 10-15 metrů. Když vyběhl z obývací do kuchyně a do ložnice, pořád držel E. v bezpečí na ruce. V tomto okamžiku sousedka paní D., která stála na schodišti před bytem, na něj křičela, aby jí E. dal, aby toho nechal. Obžalovaný jí však řekl, že malou nikomu nedá, protože je jeho a on se o ni bojí. V tomto okamžiku, když na něj sousedka křičela, byl v ložnici. Obžalovaný k dotazu soudu vysvětlil, že odmítl dát E. i paní D., protože se bál, že oni přijde a už nikdy v životě ji neuvidí. Uviděl otevřené okno v kuchyni a doběhl k němu, když všechny dveře byly otevřené. V průběhu toho, kdy se přemístil k oknu, se mu nikdo do cesty nepostavil ani se mu nesnažil E. vzít. Obžalovaný, jak sám potvrdil, se dostal do okna, ale s odstupem času si nedokázal vybavit vlastně proč. Když vystoupil na okno, držel se a v druhé ruce držel E.. Sám si je 100% jistý, že E. byla v bezpečí. Když s ním ostatní začali kymáčet, on sám držel okno. Někdo ho držel za tepláky, za šňůru od tepláků u pasu a začal s ním škubat, tahat ho. Do toho J.G. stál po pravé straně, paní P. stála uprostřed okna a paní G. byla po chvíli nucena přijít. Když s ním začali škubat, obžalovaný jim řekl, aby ho přestali tahat, nebo se stane něco zlého. V ten okamžik, když on stál na okně, s ním totiž škubali, ale obžalovaný, jak opakovaně zdůraznil, si byl jistý, že v jeho náručí je E. v bezpečí a neměl ani myšlenku na to, že by se jí mohlo něco stát. Paní G. ovšem otevřela druhou půlku okna, obžalovaný si ji přitáhl, protože říkal, že by to mohlo skončit špatně. Oni ho však neposlechli a znovu s ním začali škubat a celou dobu s ním škubali. V tu chvíli obžalovaný vzal dceru za dečku a opatrně ji dal na tu stříšku, na kterou dosáhl, aby se jí nemohlo nic stát. V tu chvíli, když ji bral zpátky, ji chtěl dát zpátky do místnosti, aby byla v bezpečí. Obžalovaný se hájil tím, že když E. bral, měla podepřenou hlavičku, skoro už ji měl v náručí a oni jak škubli, tak E. vypadla. K dotazu soudu obžalovaný potvrdil, že když ho škubali za tepláky, on už byl vlastně z okna venku. Chtěl vlastně i s E. oknem bezpečně odejít. Sám se domnívá, že tam vede nějaká cesta přes střechy, ale určitě to neví, protože tam nikdy nelezl. Ta stříška, na kterou nezletilou E. položil, je trochu kolmá. Obžalovaný se hájil tím, že nezletilou E. na tuto stříšku položil proto, aby zamezil pádu, který oni na konec vyvolali. E. spadla v okamžiku, kdy už ji měl skoro v ruce a oni s ním neskutečným stylem škubli, takže ona letěla dolů. Když E. položil na stříšku, přidržoval ji levou rukou, aby zamezil tomu, že ze stříšky sklouzne. E. však spadla na zem pomocí toho, jak s ním všichni škubali, ne proto, že by je obžalovaný oknem vyhodil ven. Sám rozhodně nechtěl, aby to takto skončilo. Obžalovaný se hájil tím, že se chtěl vrátit zpátky, proto E. ze stříšky bral a měl ji vlastně už skoro v ruce. Znovu jim řekl, aby ho přestali tahat, nebo se něco zlého stane. Údajně všem tvrdil, že se vrátí a E. dá J.. E., podle tvrzení obžalovaného, nespada ze stříšky, ale spadla z jeho ruky tím škubáním. Obžalovaný už ji měl totiž skoro v ruce a chyběl kousek a měl by ji zpátky v ruce a vrátil by se, ale oni s ním škubli tak hodně, že se to stalo. Po předstření části výpovědi obžalovaného z přípravného řízení, kdy tvrdil, že mu E. vyklouzla a spadla přitom kývání, jak ho tahali, obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že mu nevyklouzla, a on v rámci své výpovědi to myslel tak, že ji měl, ale ne že by vyklouzla. Vyklouzla mu tím škubáním. Vyklouzla mu z ruky, nikoliv z té stříšky. V závěru své spontánní výpovědi obžalovaný uvedl, že ho J.G. mladší, po vstupu do bytu, vzal do kravaty proto, aby mu zabránil

v tom, aby i s E. odešel. Proč mu však nechtěl E. nechat, obžalovaný vysvětlit nedokázal. K dotazu státního zástupce obžalovaný na svoji obhajobu uvedl, že 5. 12. se mu stal úraz spočívající v tom, že mu na ukazováček spadl v práci těžký předmět a musel být ošetřen v nemocnici, i když pracovní neschopnost mu nabídnuta nebyla. Podle svého tvrzení položil obžalovaný E. na uvedenou stříšku oběma rukama, neboť na tuto střechu dosáhl. E. spadla, když už ji měl vlastně takto skoro v ruce, pravou rukou ji přidržoval za deku i za tělo. V průběhu své výpovědi u hlavního líčení obžalovaný na předložené **fotodokumentaci** (č. 1. 126 a násl.) potvrdil, že na fotografii č. 25 je okno v kuchyni, ve kterém stál. Toto okno je rovněž zachyceno na obrázku č. 12, když na obrázku č. 9 je vidět svažité střecha, na kterou E. zřejmě položil. Obžalovaný trval na tom, že je na střechu dosáhl. Položil ji, kam dosáhl, a to asi na místa, která jsou zachycena na fotografiích č. 13, 14. Obžalovaný se hájil tím, že má zkušenosti s pracemi ve výškách a na střechu skutečně dosáhl. Dosáhl tam bez problémů, a to do míst, které označil na fotografii č. 14, přičemž byl narovnaný, na E. dosáhl a ještě ji přidržoval, aby nespadla. Určitě byl, podle svého tvrzení, rovný, postavený a nebyl opřený. K dotazu státního zástupce obžalovaný dále vysvětlil, že půlka okna byla celou dobu zavřená a parapet má šířku asi 20 cm. Podle svého tvrzení musel být obžalovaný nějak opřený, že sám nespadl. Když E. upadla, vrátil se přes byt, seběhl do bytu pana V. a jeho oknem vylezl do míst, kde ležela E.. V ten okamžik dcera ještě dýchala, on ji opatrně vzal a ona se na něj ještě dívala. Stejným oknem, tj. přes byt pana V., se vrátil zpátky i s E., kterou předal J.P., ale mezi tím už J.G. zavolal záchranku. Obžalovaný ovšem zpanikařil, sedl do auta a odjel ke svému známému P.K..

17. Z tohoto jednání popsaného pod bodem 2. výroku rozsudku, je obžalovaný M.Č. usvědčován výpověďmi několika svědků, kteří byli přímo rozhodujícím skutkovým událostem přítomni.
18. **Svědkyň J.P.** u hlavního líčení potvrdila, že sice viděla, že si obžalovaný bere peníze a půjde brát automaty, ale nijak mu v tom nebránila, protože věděla, že to nemá cenu. Obžalovaný si vzal celých 10 000 Kč, které byly určeny na kočárek pro nezletilou E., z bytu odešel a zamčel ji. Ona sama potom volala rodičům, že je opět zamčená, aby prostřednictvím domovníka zařídili odemčení tohoto bytu. Za dveře bytu nakonec přišla její matka s bratrem a přes dveře jí sdělili, že půjdou za obžalovaným do herny, protože domovník jim odmítl dveře bytu odemčít. Během chvíle se ovšem všichni vrátili, byt odemčel obžalovaný M.Č., a to v okamžiku, když svědkyně stála i s nezletilou dcerou za vstupními dveřmi. V rozporu s tvrzením obžalovaného svědkyně uvedla, že měla nezletilou E. v náručí, obžalovaný jí dceru vytrhl a ona už sama potom jenom slyšela, jak obžalovaný křičí, že ji asi udusil. Všechno se seběhlo tak strašně rychle, že ona vlastně zareagovala až v situaci, kdy obžalovaný stál v okně a oni ho drželi za kalhoty a chtěli, aby se z okna vrátil, neboť měl E. v ruce. K dotazu soudu poškozená potvrdila, že za vstupními dveřmi měla dceru připravenou k odchodu, tedy oblečenou a zabalenou v černo-růžové, klouzavé, dece. Autosedačka byla někde na zemi. Obžalovaný ji v této fázi, když otevřel dveře, řekl, že jí E. nedá, potom ji dceru vytrhl z náručí. Svědkyně uvedla, že její bratr, tedy svědek J.G. mladší se snažil E. obžalovanému z náručí vzít, ale všichni nějak upadli na zem. Obžalovaný v tom okamžiku křičel, že E. asi udusil, ale když se tam svědkyně šla podívat, stál už vlastně i dcerou v okně. Shodně jako obžalovaný také J.P. uvedla, že její bratr za vstupními dveřmi při prvním konfliktu držel obžalovaného zezadu, chtěl ho nějak obejít, ale obžalovaný i s dcerou šel nějak k zemi. Její bratr mu pořád chtěl E. vzít, ale nakonec vlastně obžalovaného pustil, neboť měl o E. strach. Shodně jako obžalovaný, také svědkyně potvrdila, že obžalovaný i s E. proběhl přes ložnici, ona šla za ním, ale než se otočila, on už stál v okně. Bezprostředně s ní za obžalovaným šel i její bratr a její matka. Všichni nějak drželi obžalovaného za kalhoty, protože stál na vnějším parapetu a měli strach, aby nespadl z okna dolů i s nezletilou E.. V tomto okamžiku, podle tvrzení svědkyně, se obžalovaný neměl čeho držet, protože pravou rukou se držel okna a v levé ruce držel E.. Kdyby ona okno otevřela, spadl by i s E., kterou měl v levé ruce. Obžalovaný stál na venkovním parapetě, a to celým tělem venku. Svědkyně sama

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

se z okna naklonila co nejvíce ven, aby se dostala k obžalovanému, ale přesto na E. nedosáhla, protože obžalovaný je vysoký a okno je také vysoké. V tomto okamžiku, když tahali obžalovaného za kalhoty, ona dceru E. ještě viděla. Potom obžalovaný jakoby zavrával a svědkyně, jak sama vysvětlila, se víc soustředila na jeho nohy, protože měla strach, aby obžalovaný nespádl. Svědkyně také vysvětlila, že po levé straně okna, tedy u jeho zavřené poloviny, je šikmá stříška, na kterou vysoký člověk jako obžalovaný, může zřejmě dosáhnout za situace, že na okně stojí. Svědkyně sama neviděla, že by tam obžalovaný dceru E. položil. Potvrdila, že viděla pouze to, když ji obžalovaný držel v levé ruce a potom už viděla jenom to, jakoby sklouzla a letí dolů. Podle jejího názoru, kdyby E. spadla z ruky obžalovaného, spadla by dolů, takže zřejmě musela sklouznout ze stříšky. Svědkyně sama viděla pouze to, jak E. letí z vyšší výšky, než kdyby ji měl obžalovaný v ruce, tedy jak letí, jako kdyby sklouzla. Svědkyně ani nezjistila, kdo volal policii, pouze zaslechla obžalovaného, jak řekl, že půjde pro E.. Ona vzala deku a obžalovaný skutečně přišel, dal jí E. do náručí. Svědkyně potom čekala na záchranku. V ten okamžik dcera ještě dýchala, ale kam odešel obžalovaný, svědkyně sama neví. K dotazu státního zástupce svědkyně uvedla, že sama měla strach, že z okna spadne obžalovaný i její dcera. Dle jejího názoru však se její matka ani bratr nebo ona sama nijak nepodíleli na tom, že E. spadla, protože oni obžalovaného už před tím pustili. Všichni ho pustili ještě před pádem E.. Dříve ho drželi jenom za tepláky, protože zejména svědkyně sama měla strach, aby oba, tj. obžalovaný i E., nespádli. Když už viděli, že to nemá smysl, tak ho pustili, ale svědkyně pořád sama držela okno, aby se neotevřelo a aby se měl obžalovaný pořád za co držet. K dotazu obhajoby svědkyně dále uvedla, že po celou dobu, když obžalovaný stál na vnějším parapetu okna, se sama dívala na E., ale když už ji neviděla, protože byla tma, tak se mu dívala na nohy nebo na boty, protože se obžalovaný divně pohnul a ona měla strach, že padají dolů. Obžalovaný jakoby divně zavrával, a potom se svědkyně přestala dívat a slyšela jenom šustění a viděla E., jak padá dolů.

19. S výpovědí svědkyně J.P. koresponduje výpověď jejího bratra, **svědka J.G.**, vyslechnutého u hlavního líčení dne 25. 11. 2020. Svědek shodně jako v přípravném řízení potvrdil, že na místo přijel se svými rodiči, neboť je volala právě jeho sestra J.P.. Byt, ve kterém byla i s nezletilou E., byl zamčený a ona neměla klíče. Majitel domu nechtěl přijet do Pohořelic, aby jim půjčil klíče a byt odemkl, proto odešli do nedaleké herny, aby vzali klíče od obžalovaného M.Č., který sestru i s dcerou v bytě zamkl. Svědek potvrdil, že obžalovaný se snažil jim z herny utéct, to se mu však nepodařilo, neboť svědek běžel za ním a prošel také otevřenými vstupními dveřmi do domu, které se jinak zavírají. Obžalovaný dveře od bytu odemkl, vytrhl J.P. nezletilou E. a běžel do kuchyně. Když svědek do kuchyně vstoupil, byl už obžalovaný i s E. v okně. Všichni se snažili ho dostat nějak zpátky, tahat ho z okna, chtěli otevřít druhou půlku okna, což se jim nakonec podařilo. K dotazu soudu svědek potvrdil, že obžalovaný jim v herně odmítl dát klíče od bytu, i když nelogicky tvrdil, že je vlastně nemá u sebe, ale potom hned běžel přímo k bytu, který odemkl. Od herny k domu, v němž k událostem došlo, je to podle odhadu svědka asi 200 metrů. J.G. potvrdil, že běžel současně s obžalovaným, vtačil se za ním do domu, i když se obžalovaný snažil dveře zabouchnout. Po celou dobu, kdy vybíhali po schodech, měl obžalovaného vlastně na dosah ruky. Když obžalovaný odemčel dveře do bytu, svědek, jak sám potvrdil, viděl, že tam stojí jeho sestra, tj. J.P. i s nezletilou E., a to ve vzdálenosti asi 2-3 metry od vstupních dveří. Shodně jako J.P., také svědek J.G. potvrdil, že jeho sestra měla nezletilou dceru ve dvou rukách, zabalenou v dece. Rozhodně tedy vyloučil, jak tvrdil obžalovaný, že by E. měla umístěnou v autosedačce. Také svědek J.G. potvrdil, že obžalovaný dítě jeho sestře vytrhl z ruky a ona vlastně neměla šanci dítě ubránit. Byl to okamžik, když se o dítě tahali a svědek se následně pokoušel obžalovaného zastavit tím, že ho zezadu tahal. Sám se ale bál, aby E. obžalovaný něco neudělal, a pak ho pustil ze sevření, tzv. kravaty. V podstatě měl svědek strach, aby obžalovaný v tomto sevření něco neudělal dítěti, a to třeba, aby ho nepřitiskl víc,

než je zdrávo, proto raději obžalovaného ze sevření v kravatě pustil. K dotazu soudu J.G. připustil, že je možné, že obžalovaný řekl, aby ho pustil, aby tomu dítěti něco neudělal. Podle názoru svědka by to však nebylo ze strany obžalovaného v tomto okamžiku záměrné. Po tomto krátkém incidentu obžalovaný i s dítětem proběhl do kuchyně, kde vyskočil na okno. Svědek, jak sám vysvětlil, v této fázi zůstal po určitou chvíli ještě v jejich větším obývacím pokoji, neboť se domníval, že bude lepší, když to s obžalovaným vyřeší jeho sestra a jeho matka, tedy ženy, které ho přimějí, aby jeho chování nebylo tak násilné. Za obžalovaným do kuchyně šla tedy svědkova sestra J.P. a svědkova matka J.G.. Svědek za nimi přišel až po chvíli, kterou nedokáže přesně odhadnout, ale důvodem bylo to, že někdo křičel. Obžalovaný v ten okamžik již byl na parapetu, kde měl i chodidla a svědek vyslovil domněnku, že možná ještě tzv. dřepěl. Nezletilé dítě měl obžalovaný v ruce, ale svědkova matka i sestra se snažily obžalovaného dostat zpátky tím, že ho tahaly za kalhoty a svědek jim začal pomáhat. Obžalovaný v této fázi musel mít dítě v ruce, protože ho svědek nikde neviděl a v okně byla tma. Obžalovaný už stál za tím druhým křídlem okna, které bylo zavřené. Svědek se pokoušel druhou půlku okna otevřít, aby dostali obžalovaného i s nezletilým dítětem dovnitř, ale to se mu nepodařilo, resp. se mu to podařilo až ve fázi, kdy obžalovaný již dítě v ruce neměl. Co obžalovaný s dítětem udělal, svědek J.G. podle svého tvrzení neví. K dotazu soudu svědek uvedl to, co ostatně uvedl i obžalovaný a je to patrné z pořízené fotodokumentace, tedy že na levé straně okna je zeď, na níž je stříška, která je vyšší, než úroveň parapetu. Když se obžalovaný vrátil do kuchyně, svědek si myslel, že dítě zůstalo na té stříšce, proto tam vylezl hned, jak obžalovaný z okna utekl. Svědek vysvětlil, že se vzepřel oběma rukama, na stříšce se mu podařilo vyskočit, i když hodně riskoval, protože pod stříškou je hloubka asi 3-4 metry, do které by v případě, že by se mu tento výkon nepodařil, mohl spadnout. K dotazu obhájkyň svědek v závěru své výpovědi uvedl, že na místě konfliktu viděl i sousedku paní D.. Když chtěl otevřít polovinu okna, dělal to proto, aby obžalovaného stáhli zpět do kuchyně.

20. Dalším účastníkem těchto skutkových událostí byla **svědkyně J.G.**, matka svědka J.G. i svědkyně J.P.. Také tato svědkyně vypovídala v přípravném řízení shodně jako u hlavního líčení dne 25. 11. 2020, když potvrdila, že na místo se vydala s manželem a se synem proto, že jim dcera J.P. poslala SMS zprávu. Ve zprávě jim sdělila, že je zamčená v bytě a chce i s dcerou odejít a žádala je, aby pro ni přijeli. Na místě zjistili, že dveře od bytu jsou zamčené a dcera jim sdělila, že její partner, tj. obžalovaný, je v herně. Do herny šla pouze svědkyně se svým synem J.G., avšak obžalovaný jim řekl, že má klíče v autě. Když z herny vyšli, obžalovaný se rozběhl. Shodně jako J.G., také svědkyně potvrdila, že se snažil jim utéct. Její syn, tj. J.G., se však dostal do domu bezprostředně za obžalovaným. Svědkyně sama k bytu přišla až v okamžiku, když bylo po událostech, které se odehrály za vstupem do bytu, neboť obžalovaný již zřejmě byl s E. v okně. Vzhledem k vypjatým událostem také svědkyně J.G. u hlavního líčení uvedla, že si s odstupem času na detaily nepamatuje. Shodně jako J.G., také J.G. potvrdila, že od herny k domu je to asi 100-200 metrů a syn jí sdělil, že běžel za obžalovaným v těsné blízkosti i do schodů k bytu. Svědkyně sama na místě viděla obžalovaného v okně a také viděla syna a dceru, jak ho tahají dolů. Šla jim tedy pomoci, ale vlastně už potom si události nepamatuje, neboť vůbec neví, jak to tam vypadalo. V této dílčí části je výpověď svědkyně J.G. ne zcela v souladu s výpovědí svědka J.G., který jak je shora uvedeno tvrdil, že se obžalovaného snažila taháním z okna dostat jeho sestra J.P. a jeho matka J.G. a on je tam nechal proto, že se domníval, že na něj jako na ženy obžalovaný víc dá. Podle názoru soudu je však tento rozpor, rozporem nepodstatným a odlišné výpovědi obou svědků jsou logicky vysvětlitelné, mimořádně vypjatou, tragickou událostí, kterou oba prožili. Svědkyně J.G. dále uvedla, že si není jistá, jak moc bylo okno otevřené. Podle jejího názoru byla zavřená jen polovina a obžalovaný se této poloviny držel. Stál na vnějším parapetu a byl přikrčený, tedy ohnutý. Svědkyně stála za obžalovaným, z jedné strany pak stála dcera a z druhé její syn. Vzhledem k tomu, že bylo venku tma, i

vzhledem k přítomnosti těchto dvou osob, svědkyně vlastně vůbec neviděla. Sama se domnívala, že obžalovaný má nezletilou E. v ruce, a proto se ho snaží všichni stáhnout zpátky do místnosti, aby se vrátil. Tahali ho za gumu od kalhot asi všichni tři. J.G. potvrdila, že si určitě pamatuje, že ona obžalovaného takto tahala, ale v zásadě se jim to nepodařilo. Kde v tu chvíli byla nezletilá E., svědkyně přímo neviděla, a proto ani neviděla, jestli mu upadla z rukou. Postupem podle § 211 odst. 3a trestního řádu byla svědkyni přečtena výpovědi, kterou učinila v přípravném řízení (č. l. 194-196), zejména v části, kdy svědkyně popsala, kdo a jak se snažil vtáhnout obžalovaného zpět do místnosti. Svědkyně uvedla, že obžalovaný stál otočen zády do kuchyně, nahnutý dopředu, její dcera stála u okna vpravo a tahala ho za kalhoty, a to za gumu šedých kalhot, ve kterých byl oblečený. Vlevo od dcery stál její syn, který dělal to stejné, tedy tahal obžalovaného za gumu od kalhot. Svědkyně, když to viděla, došla k nim a tahala také, stejně jako oni za gumu od kalhot. V přípravném řízení J.G. uvedla, že pád E. sama neviděla. Na této výpovědi svědkyně u hlavního líčení v plném rozsahu setrvala s vysvětlením, že vypovídala pravdu. Svědkyně dále vysvětlila, že si myslela, že obžalovaný chce s nezletilou dcerou odejít, i když sama nemá představu, jakým způsobem by mohl přes okno odejít pryč. V tu chvíli jim všem šlo samozřejmě především o nezletilou E..

21. Dalším důkazem byla výpověď **svědkyně S.D.**, sousedky, která jako jediná není v příbuzenském poměru k dalším osobám, avšak dílem byla rozhodným událostem osobně přítomna. Také tato svědkyně byla vyslechnuta 25. 11. 2020 u hlavního líčení a vypovídala shodně jako v přípravném řízení dne 11. 2. 2020 (č. l. 177 a násl.). Svědkyně uvedla, že nejdříve na ni zvonila J.G., která chtěla, aby je pustila přes bzučák do domu. J.G. svědkyni řekla, že její dcera je tam i s nezletilou E. údajně zamčená v bytě, avšak jejich domovní zvonek je rozbitý. Po určité době svědkyně slyšela dusot po schodech a viděla obžalovaného, jak utíkal nahoru do svého bytu. K dotazu soudu svědkyně potvrdila, že osobně viděla, jak obžalovaný skočil k J.P., která stála mezi dveřmi i s nezletilou E. a malou si vzal. Také S.D., shodně jako J.P. a shodně jako J.G. potvrdila, že J.P. nezletilou dceru držela v náručí, tedy že ji neměla v sedačce, jak tvrdil obžalovaný. Na místě se strhla doslova mela a svědkyně jednotlivá slova opakovat nedokázala. Vytržení dítěte však viděla ze svého bytu a potom z bytu vyšla, aby se pokusila situaci uklidnit tím, že říkala obžalovanému, aby dceru vydal alespoň jí. Také svědkyně sama měla o nezletilé dítě strach. Obžalovaný však na výzvy svědkyně nereagoval, utíkal do kuchyně a skočil na to okno. Ještě před tím došlo k fyzickému konfliktu mezi obžalovaným a bratrem J.P. (pozn. soudu tj. svědkem J.G.). Svědkyně uvedla, že viděla, jak obžalovaný drží nezletilou E., J.P. mu ji chtěla sebrat a její bratr s obžalovaným lomcoval. Chtěli mu vzít nezletilou E., trhali s ním, ale obžalovaný se jim nakonec nějak vysmekl a skočil na okno. Svědkyně potom viděla, že ho tahali za tepláky dovnitř a on přitom stál nohama na vnějším parapetu, do kuchyně byl otočen zády. Podle tvrzení svědkyně, měl obžalovaný dceru v pravé ruce. Svědkyně potvrdila, že obžalovaný měl obě nohy na parapetu, což ostatně potvrdil sám obžalovaný i ostatní svědkové a dále uvedla, že o ten rám byl opřený a držel se druhé zavřené půlky okna. S.D. dále uvedla, že za tepláky obžalovaného tahali všichni tři, tj. J.P., jeho družka, ale i její bratr J.G. a jeho matka J.G., přitom na něho řvali, aby jim dal malou, ale on zase říkal, že jim ji nedá, aby ho nechali. Samotný pád dítěte svědkyně neviděla. Když ho tahali, tak na ni totiž svědkyně J.G. křičela, aby volala policii. Svědkyně S.D. se proto otočila a utíkala po schodech dolů, aby policii zavolala. V tom okamžiku ji ovšem obžalovaný doběhl s tím, že mu nezletilá dcera vypadla z okna. Obžalovaný nejdříve vběhl do bytu S.D., ale hned se vrátil a vběhl k sousedům naproti, kteří mají nízká okna. Na místo, kam dopadla nezletilá E., se lze dostat přes jejich okna z kuchyně.
22. S výpovědí svědkyně S.D. o závěrečném jednání obžalovaného pak korespondují skutečnosti zjištěné z vysvětlení, které podali sousedi svědkyně, a to L.Š. a F.V.. Oba **úřední záznamy o podaném vysvětlení** (č. l. 243 a 247) byly čteny u hlavního líčení postupem podle § 211 odst.

6 trestního řádu. L.Š. uvedla, že dne 26. 1. 2020 se vracela kolem 19.15 hod. do bytu, přičemž slyšela křik z horního patra a doběhl ji M.Č., který proběhl přes jejich byt do ložnice a říkal něco v tom smyslu, že jejich dcera vypadla z okna. Z okna kuchyně jejich bytu šel na střechu nad skladem a dítě přinesl zpět na chodbu. L.Š. i přesto, že byla v šoku, oznámila celou věc na linku 155, kde však informace o incidentu již měli. Její partner F.V. potvrdil shodné skutečnosti, když na rozdíl od L.Š. již kolem 19.00 hod. v bytě byl a učil se. Slyšel křik z horního patra, tj. z bytu, kde bydlel M.Č. a J.P.. Poté slyšel na chodbě spíše hysterický křik ženy a poznal také hlas sousedky S.D.. Po otevření dveří bytu kvůli příchodu jeho přítelkyně L.Š. viděl obžalovaného, jak běží k jejich bytu, v němž se obžalovaný přes okno v ložnici dostal do prostoru, kde byla střecha skladu. Obžalovaný z okna vyskočil a během chvilky se vrátil, přičemž v náručí držel nezletilou E., která bezvládně ležela a měla zavřené oči. Na hlavě, která byla jakoby promáčknutá. Svědek krev neviděl. Obžalovaný s dítětem vyběhl na chodbu. Také F.V. okamžitě volal na linku 155, aby věc oznámil. Když asi za 4 minuty přijela sanitka, zdravotníci dítě odnesli, avšak v mezidobí s ním nikdo, nijak nemanipuloval, neboť dítě držela jeho matka J.P.. V souladu s ustanovením § 211 odst. 6 trestního řádu byl čten také úřední záznam o vysvětlení, které podal P.K. (č. l. 232), známý obžalovaného. Ten potvrdil, že mu obžalovaný nejdříve telefonoval, že potřebuje pomoci a jede za ním. Ke K. do bytu se obžalovaný dostavil asi za 15-20 minut po telefonátu, který byl v 19.55 hod. a mluvil především s jeho rodiči. Obžalovaný sdělil, že mu nezletilá E. vypadla z okna v 1. patře v Pohořelicích. Pro úplnost lze zmínit, že v procesním postavení svědka byl v přípravném řízení vyslechnut také J.G., jehož **svědecká výpověď** (č. l. 181) byla u hlavního líčení čtena podle § 211 odst. 1 trestního řádu. J.G., manžel svědkyně J.G. a otec svědků J.P. a J.G., pouze svoji manželku a syna na místo dne 26. 1. 2020 přivezl, avšak ani do herny, ani do bytu s nimi nešel. Čekal po celou dobu v autě před domem. O průběhu události se dozvěděl od své manželky a od syna, proto se k nim bezprostředně vyjádřit nedokázal. Jeho výpověď tak zůstala bez většího důkazního významu.

23. S výpovědí obžalovaného i rozhodujících svědků korespondují další důkazy provedené u hlavního líčení, které prokazují průběh rozhodných skutkových událostí ze dne 26. 1. 2020. Již v přípravném řízení byly zajištěny mobilní telefony obžalovaného M.Č. a poškozené J.P., z nichž byla zajištěna odpovídající digitální data, což je prokázáno **Protokoly o zajištění digitálních dat včetně příslušných CD nosičů** (č. l. 258-262). **Analýzou obsahu paměti mobilních telefonů** (č. l. 263-271) byla mj. prokázána komunikace obžalovaného s poškozenou J.P. v době, kdy obžalovaný již společný byt opustil, odešel do herny a vzal si s sebou částku cca 10.000 Kč (č. l. 265). Za podstatné považuje nalézací soud zjištění z SMS zpráv, které odeslala poškozená J.P. své matce J.G., a to v 18.32 hod., resp. v 18.39 hod., kdy ji žádá, aby pro ni přijeli s tím, že si sbalí věci a pokud by neotevírala, tak sděluje, že je zamčená. Současně žádá poškozená svoji matku, aby jí nepsala. V 18.42 hod. téhož dne, tj. 26. 1. 2020 poškozená sděluje své matce, že obžalovaný ji zamknul a šel prohrát 10.000 Kč (č. l. 265).
24. Přítomnost obžalovaného M.Č. v Herně Safír v Pohořelicích je prokazována nejen jeho doznáním, výpovědí poškozené J.P., ale také výpověďmi svědků J.G. a J.G., kteří sem za poškozeným přišli a stěžejním důkazem, kterým jsou kamerové záznamy z této herny. **Úředním záznamem o vytěžení kamerového záznamu z Casina Safír v Pohořelicích** (č. l. 274) bylo prokázáno, že obžalovaný přišel do herny cca v 18.23 hod. a krátce po jeho příchodu v 19.10 hod. sem přišli právě svědkové J.G. a J.G.. Krátký vzájemný dialog, při němž obžalovaný svědkům tvrdil, že klíče od bytu má v autě, potvrzují všichni tři zúčastnění, tedy jak obžalovaný, tak oba svědkové, z jejichž výpovědí bylo současně zjištěno, jak je shora rozebráno, že po opuštění herny se obžalovaný snažil jim utéct. Krátce po setkání v herně a poté, co obžalovaný hernu před oběma svědky opustil, se dostal do domu v Pohořelicích na ulici XXXXX 227, kde bydlel s poškozenou J.P.. Vnitřní prostor chodby tohoto domu byl

monitorován kamerou. **Obrazovým záznamem** z této kamery a **fotodokumentací**, která byla díky záznamu z kamery pořízena (č. l. 282-284) bylo prokázáno, že obžalovaný z domu odešel cca v 18.20 hod., což následně odpovídá času jeho příchodu do herny. Do prostoru chodby domu vstoupili svědkové J.G. a J.G. cca v 18.56 hod., když krátce poté v 19.07 hod. dům opustili a, jak vyplývá z kamerových záznamů z herny, o několik minut později přišli do herny. Vzápětí na to v 19.20 hod. do domu vstoupil obžalovaný M.Č., když bezprostředně za ním přišel právě svědek J.G., který tvrdil, že se mu obžalovaný pokoušel utéci, avšak tím, že šel bezprostředně za ním, do domu vstoupil, aniž by obžalovaný stačil dveře zavřít. Cca o 20 vteřin později oba muže následovala svědkyně J.G..

25. **Alkotestem**, provedeným u obžalovaného M.Č. i u svědka J.G. bezprostředně po událostech, tj. 26. 1. 2020 v 22.35 hod., resp. 23.57 hod. (č. l. 43, 44), bylo prokázáno, že obžalovaný ani svědek nebyli v době rozhodných událostí ovlivněni alkoholem. Tato skutečnost je také významná pro posouzení věrohodnosti jejich výpovědí i jejich vlastního jednání.
26. Situaci na místě samém dokumentují především výsledky ohledání místa činu, zachycené v **Protokole o ohledání místa činu**, které bylo provedeno krátce po činu, tj. 26. 1. 2020 v době od 20.40 hod. do 27. 1. 2020 v 01.40 hod. (č. l. 95-96). V průběhu ohledání místa činu zde byly zajištěny kriminalisticky významné stopy (**seznam stop** č. l. 100), a to především dvě stopy trasologické na vnitřním a vnějším parapetu okna v kuchyni, dále na tomto okně bylo zajištěno šest daktyloskopických stop a jedna stopa biologická. Součástí protokolu je rovněž vnitřní **plánek bytu**, konkretizovaný v plánu kuchyně, v níž je okno, kde k rozhodujícím událostem došlo (č. l. 97-98). Okenní sestava v kuchyni je pak zachycena v detailním **náčrtku** (č. l. 99). Z hlediska posouzení věrohodnosti výpovědí, jak obžalovaného, tak všech tří svědků, kteří byli bezprostředně incidentu přítomni, jsou pochopitelně stěžejní **fotografie**, které zachycují detailně místo činu, a to samotné okno v kuchyni (fotografie č. 25, 31, 32) a zejména pak detailní stopy, které byly na okně zajištěny (fotografie č. 33-53). Na fotografii č. 34 je pak pohledem z okna zajištěna černofialová dečka, v níž byla, podle výpovědi obžalovaného i svědků, zabalena před svým pádem poškozená nezl. E.. Do této fotografie obžalovaný v průběhu svého výslechu u hlavního líčení na levou stranu zakreslil přibližný směr pádu nezl. poškozené. Ohledání místa činu, tj. především rovné střechy bytového domu, na kterou měla být nezl. E.P. umístěna obžalovaným, bylo provedeno 27. 1. 2020 v době od 10.00 hod. do 10.30 hod., což je prokazováno **Protokolem o ohledání místa činu** (č. l. 122). Protokol je doplněn detailním **náčrtem střechy** (č. l. 124) a rovněž především **fotodokumentací** vnějšího pohledu na okno a místo činu, na kterém byla opět černofialová deka zachycena. Také na této fotodokumentaci obžalovaný opětovně označil místo, na které nezl. E. umístil, resp. směr jejího pádu (fotografie č. 6 a 7). V návaznosti na výpověď obžalovaného bylo další ohledání místa činu provedeno 18. 2. 2020 v době 09.00 hod. až 09.45 hod., což je prokazováno **Protokolem o ohledání místa činu** (č. l. 130), při němž byla opět pořízena detailní **fotodokumentace** (č. l. 131-137). Zejména fotografie č. 13 a 14, do nichž obžalovaný opět u hlavního líčení zakreslil směr pádu nezl. E. (fotografie č. 13), jakož i místo, na které údajně nezl. E., položil (fotografie č. 14), umožňují učinit si představu pozice obžalovaného včetně mimořádně riskantního způsobu nakládání s měsíčním dítětem, tj. poškozenou E.P.. Fotografie č. 13 zjevně z vnějšího pohledu zachycuje okno, na jehož vnějším parapetu obžalovaný stál, přičemž v ruce držel nezletilé dítě a snažil se ho umístit do vzdálenosti velmi obtížně dosažitelné pro jakoukoliv fyzickou osobu samotnou, bez ohledu na to, že v ruce drží měsíčního novorozence. Při tomto úkonu byla pořízena zdánlivě bezvýznamná **fotodokumentace zadního traktu domu**, tj. prostoru za oknem z kuchyně, v němž k událostem došlo. Tato fotodokumentace je však, podle názoru soudu, rovněž velmi podstatná. Bylo totiž zjištěno, že plocha střechy, na kterou měl obžalovaný nezletilé dítě umístit, je ve výšce cca 361 cm nad střechou obchodu, na níž nezl. E. dopadla. Sama střecha, kterou obžalovaný označuje jako stříšku, se nachází vlevo od okna

kuchyně a je svažitá s úhlem cca 30°, jak je u střechy obvyklé. Střecha je navíc pokryta pálenými taškami a na jejím okraji, ve směru k oknu, je podélné vedení hromosvodů, cca půl metru od okraje střechy. To je zcela zjevné z detailní fotodokumentace (č. l. 134 fotografie č. 13 a 14). Místo dopadu nezl. E. je detailně zachyceno opět na fotodokumentaci (č. l. 135 fotografie 20) a již na první pohled je zcela zřetelné, že se jedná o tvrdý povrch střechy obchodu. Vzdálenost od okna na tu tzv. stříšku (fotografie 21, 22 a 23 na č. l. 135b) umožňuje i laikovi učinit si praktickou představu o vzdálenosti této stříšky od okna, resp. o mimořádně nebezpečném a hazardním úkonu, který obžalovaný s nezletilým dítětem provedl. Již při prvotním ohledání místa činu bylo zjištěno, že okno má výšku cca 106 cm, venkovní parapet je široký cca 20 cm (viz protokol č. l. 96). Z pořízené fotodokumentace o detailech tohoto okna (např. fotografie č. 13, 14 na č. l. 145 nebo fotografie 21, 22 na č. l. 135b) je napohled zřejmé, že nad nepříliš vysokým oknem s kratším odstupem následuje zešikmená střecha, která logicky při výšce obžalovaného mu nemohla skýtat prostor proto, aby se narovnal, když stál na vnějším parapetu. I toto jsou skutečnosti, které odůvodňují úvahy o nebezpečnosti pohybu obžalovaného i za situace, kdy by při zavřené polovině okna stál na vnějším parapetu sám, nikoliv dokonce s měsíčním dítětem, neboť by logicky měl problémy s tím, aby při šířce parapetu za zavřeným oknem, kdy nemůže stát vzpřímeně, udržel rovnováhu. Významným důkazem, který umožňoval vytvoření představy o pohybu a jednotlivých úkonech obžalovaného, byl **videozáznam o provedené rekonstrukci**. Rekonstrukce byla provedena v souladu s ustanovením § 104d trestního řádu dne 11. 3. 2020 v době od 09.00 hod. do 10.00 hod., což je prokazováno **Protokolem o rekonstrukci** (č. l. 160). Účelem rekonstrukce bylo ověření dosahové možnosti obžalovaného M.Č. za situace, kdy stojí na vnějším parapetu předmětného okna a prověření jeho výpovědi z hlediska možnosti a reálnosti položení nezl. E. na střechu domu. Lze konstatovat, že při provedené rekonstrukci tyto možnosti položení nezletilého dítěte na střechu domu se ukázaly jako reálné (tj. fyzicky možné). V průběhu rekonstrukce však byl pořízen videozáznam (DVD č. l. 161), při němž figurant demonstroval, podle výpovědi obžalovaného, jeho pohyby s panenkou, umístěnou v dečce, simulující nezl. E.P.. Z jednotlivých sekvencí videozáznamu je nade vše pochybnost zřejmé, že figurant demonstrující vlastní postavu obžalovaného, již při průlezu oknem na vnější parapet musel učinit poměrně nebezpečný pohyb, tedy dřepnout si. Při narovnání se na parapetu, jak vyplývá i z předložené fotodokumentace, figurant rameny dosahoval k horizontálnímu podbití střech. Musel se přikrčit, neboť díky výšce hlavy se nemohl spolehlivě narovnat. Jeho postoj na vnějším parapetu byl zjevně nebezpečný. Bylo značně problematické, aby udržel rovnováhu. Z výpovědi obžalovaného i svědků bylo zjištěno, že za zavřenou polovinou okna stál obžalovaný na vnějším parapetu, což figurant také demonstroval, stejně jako pozici obžalovaného, kdy při pohledu zvenčí se obžalovaný držel pravou rukou rámu okna v horní části. Jestliže tato polovina okna byla v průběhu rozhodujících okamžiků zavřená a obžalovaný se jí držel svojí pravou rukou, bylo zjevné, že z pohledu celkových rozměrů okna musel stát přibližně uprostřed, nebo alespoň blíže středu tak, aby jej svědkové mohli držet za kalhoty v oblasti pasu. Jestliže si figurant přeložil panenku, simulující nezl. E. z levé ruky do pravé, bylo nutné proto, aby udržel rovnováhu, aby se zapřel rameny, event. hlavou o ono zmíněné střešní podbití okna, které bylo níže, než je výška postavy figuranta, která je přibližná jako výška obžalovaného. Prověřena byla stěžejní část výpovědi obžalovaného, který tvrdil, že nezletilé dítě položil na onu svažitou střechu na levé straně, která je tedy nad zdí nacházející se kolmo ke stěně, v níž je zmíněné okno. Za této situace, jak bylo zřetelné vidět na videozáznamu, se musel figurant úplně natáhnout, levou rukou se přidržel bočního oplechování střechy a teprve poté pravou rukou, v níž měl nezletilé dítě, byl schopen dítě položit na tuto střechu, ovšem jen pouze na okraj, a to navíc za situace, kdy se musel hodně natáhnout. I v tomto rozhodujícím okamžiku hrozil pád dítěte i samotného figuranta (tj. obžalovaného). Jestliže obžalovaný tvrdil, že poté dítě znovu uchopil, aby je vzal zpátky do kuchyně, demonstroval figurant i tento pohyb

a při zpětném uchopení panenky na střeše pravou rukou, se musel opět hodně natáhnout. Okraje střechy se přitom, aby zabránil pádu, držel levou rukou, a proto dítě mohl uchopit pouze sevřením za zavinovací dečku. Při této rekonstrukci bylo dále zjištěno, že při postoupení figuranta (tj. obžalovaného) v okně, směrem ke stříšce, je patrné, že tato hrana stříšky je přibližně ve výšce krku figuranta (tj. obžalovaného). Pokud obžalovaný chtěl touto cestou utéct, musel nejdříve dítě odložit na stříšku a poté, za pomoci obou rukou, se chytit bočního oplechování střechy, přitáhnout se a zvednout pravou nohu až na střechu. I za této situace, podle názoru soudu, riskoval vlastní pád. Oplechování pochopitelně není natolik pevné, aby mohlo být bezpečně zatíženo vahou obžalovaného. Vzhledem ke sklonu střechy, která je cca 30° i vzhledem k tomu, že nezletilé dítě při event. položení na tuto střechu nebylo nijak fixované, byť v tomto věku pochopitelně nebylo mimořádně pohyblivé, hrozilo ovšem naprosto reálně sklouznutí dítěte po taškách, nebo jeho posunutí na hranu s oplechováním a odtud opět pád do hloubky cca 3,6 m.

27. V případě důkazů, které se týkaly bodu 2. výroku rozsudku, nalézací soud primárně konstatoval, že při svém rozhodování o ustálení skutkového děje, může vycházet ze všech provedených důkazů. U žádného z důkazů totiž nebylo zjištěno, že by byl opatřen nebo proveden v rozporu s procesními předpisy. Zásadními důkazy jsou pochopitelně svědecké výpovědi přímých svědků, kteří byli rozhodným událostem přítomni. Tím nalézací soud míní svědecké výpovědi J.P., J.G., J.G. i S.D.. Souhrnně lze i v případě těchto důkazů uvést, že každý z těchto svědků u hlavního líčení vypovídal fakticky shodně jako v přípravném řízení, což je jeden ze základních předpokladů věrohodnosti svědecké výpovědi obecně. Každá z těchto svědeckých výpovědí byla také důkazem naplňujícím další podmínku věrohodnosti, a to z hlediska vlastní obsahové konzistentnosti, logičnosti i věcnosti. Všechny čtyři svědecké výpovědi spolu vzájemně korespondovaly, a v zásadě byly ve shodě i s tím, jak průběh rozhodujících skutkových okolností popsal sám obžalovaný. Pokud tuto událost obžalovaný v některých směrech vnímal odlišně, nalézací soud, jak bude dále rozvedeno, považoval jeho obhajobu za účelovou a ve světle provedených důkazů vyvrácenou. Lze připustit, že v některých detailech se výpovědi svědků odlišovaly např. v tom, v jaké pozici vůči obžalovanému stáli svědkové G., G. i P., když se snažili ho stáhnout z okna, resp. zda od samého počátku u toho byli všichni tři přítomni. Je třeba uzavřít, že se jedná o rozpory sice existující, avšak nikoliv zásadní, které by jakkoliv zvrátily závěry nalézacího soudu o věrohodnosti těchto přímých důkazů. Dílčí rozpory jsou u každého z těchto čtyř svědků logicky vysvětlitelné mimořádně stresovou situací, kterou zažili, když se snažili zabránit obžalovanému, aby ublížil především novorozenému dítěti. Ostatně sama svědkyně G. u hlavního líčení uvedla, že se snažila na celou událost zapomenout. Zásadní shoda všech čtyř svědků a ostatně i samotného obžalovaného, byla v rozhodných skutkových událostech, k nimž v bytě došlo. Všichni totiž shodně potvrdili, že obžalovaný sám otevřel dveře a bezprostředně poté vytrhl dítě J.P., když následně s ním proběhl bytem a dostal se na vnější parapet okna, jehož levá polovina při pohledu z místnosti byla zavřená. Zde s nezletilým dítětem manipuloval tak, jak ostatně sám doznal, tedy snažil se ho vysadit na stříšku zdi, která byla po levé straně okna. Po celou dobu opakovaně říkal, že jim dítě nedá, nereagoval na slovní výzvy, i sv. D., aby se z okna vrátil, a v zásadě se bránil i když ho chtěli fyzicky stáhnout do místnosti zpět i s nezletilou E.. Nakonec došlo k pádu nezletilého dítěte do hloubky cca 3,6 metru. Podle názoru nalézacího soudu není tedy sporu o tom, kdy a kde ke skutku došlo, a které osoby byly rozhodujícím událostem přítomny. Podstatou dokazování, provedeného u hlavního líčení, bylo prokázání trestného jednání obžalovaného, které vedlo k pádu a úmrtí nezl. E.P.. Nalézací soud již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že události ze dne 26. 1. 2020 byly vlastně vyvrcholením dlouhodobě kriminálně závadového a trestného jednání obžalovaného vůči jeho družce J.P.. Ačkoliv se jedná o dva samostatné skutky a samostatné trestné činy, je nezbytné je vnímat ve

vzájemném kontextu, neboť agresivní jednání obžalovaného vyvrcholilo především dne 26. 1. 2020 poté, co byl vyzván matkou a bratrem své partnerky, aby jim dal klíče od bytu, neboť jeho partnerka jej chce znovu, tentokrát i s nezletilou dcerou, opustit a odstěhovat se k nim. Je třeba zdůraznit, že to byl právě a jenom obžalovaný, kdo tuto mimořádně vypjatou situaci vyvolal tím, že nebyl ani v nejmenším přístupný klidnému vyřešení celého incidentu. Obžalovaný byl totiž opětovně přistižen v herně, kde hrál na hracích automatech jinak poměrně často. V tom okamžiku, jak popsali svědkové jeho následné chování, nastal, podle názoru soudu, počátek jeho afektovaného chování, kdy se snažil nejdříve J.G. utéct do bytu, kde byla J.P. s nezletilou dcerou. Zde nekontrolovatelně emotivní chování obžalovaného gradovalo. Bezprostředně po odemčení bytu, obžalovaný, ačkoliv byl následován J.G., ihned vytrhl měsíční E. z náruče její matky, která s ní stála za dveřmi. Tvrzení obžalovaného o tom, že J.P. měla dceru v autosedačce, bylo vyvráceno svědeckou výpovědí svědkyně J.P. i výpovědí svědka J.G.. Dosavadní průběh skutkového děje je prokazován, kromě výpovědi svědka J.G., také výpovědi svědkyně J.G., jeho matky, neboť oba společně obžalovaného zastihli v herně a následovali do bytu.

28. V okamžiku, když obžalovaný novorozené dítě vytrhl z rukou jeho matky a přitom, jak ostatně sám potvrdil, řekl několikrát, že nikomu E. nedá, se mu snažil v dalším nebezpečném chování zabránit svědek J.G., a to tím, jak sám potvrdil a ostatně potvrdil i obžalovaný a obě přítomné svědkyně, jej vzal dozadu za krk tzv. do kravaty. Podle názoru soudu je zcela logické a pochopitelné, že se J.G. snažil zabránit obžalovanému v tom, aby, když byl zjevně v afektu a navíc J.G. znal z minulosti agresivní chování obžalovaného vůči své sestře, se snažil mu zabránit, aby dítěti jakkoli ublížil. Sám obžalovaný a také svědkyně J.P., ostatně i J.G. potvrdili, že nezl. E. nebyla zabalená v zavinovačce, v níž by, podle názoru soudu, byla alespoň částečně fixovaná, jak bývá u novorozených dětí obvyklé. J.P. zřejmě předpokládala, že s dcerou odjede i ve vozidle, kterým pro ni příbuzní přijeli, a tedy že ji umístí do autosedačky. Je zcela obecně známé každému přiměřeně sociálně adaptovanému člověku, že u novorozeného dítěte je třeba dbát mimořádné opatrnosti při manipulaci s jeho tělem, neboť dítě v tomto věku není schopno samo držet jeho hlavu, která je zpravidla těžší, než zbytek těla proto, aby nedošlo k prudkému nebo nekontrolovanému záklonu a zranění páteře. I při běžné manipulaci s novorozeným dítětem je nutno dbát na to, aby tělo dítěte bylo po celé své délce dobře podepřeno a nacházelo se v nezávadné poloze. Pokud obžalovaný, který byl pro své okolí člověkem velmi agresivním a nebezpečným, takto vytrhl matce novorozené dítě, nelze hodnotit v neprospěch svědka J.G. jeho následné jednání spočívající v tom, že se snažil agresivnímu obžalovanému jakkoli zamezit v jeho dalším případném útěku i s nezletilým dítětem. J.G. ani v nejmenším nemohl předpokládat, že obžalovaný i s novorozencem vyskočí na vnější parapet otevřeného okna. Již v tomto okamžiku, podle názoru soudu, obžalovaný použil nezletilé dítě jako určité rukojmí, když jak sám potvrdil, křičel, že může nezletilou dceru udusit. Obhajoba obžalovaného spočívající v tom, že díky sevření pod krkem se mu začala svírat ruka, v níž nezletilé dítě držel, je obhajobou naprosto účelovou. Jediné logické vysvětlení takových výhrůzek spočívá v tom, že obžalovaný se snažil vymanit se ze sevření J.G. i za cenu, že vyhrožoval újmou na zdraví novorozenému dítěti. J.G., jak sám potvrdil, jej skutečně po krátkém okamžiku ze sevření pustil, protože měl strach především o novorozené dítě. Krátkost počátečního konfliktu i jednání obžalovaného potvrdila i svědkyně J.P., svědkyně J.G. a v zásadě i zcela nestranná svědkyně S.D., která incident pozorovala zpovzdálí a snažila se obžalovanému alespoň slovně v jeho nebezpečném manipulování s dítětem zabránit. Svědkyně S.D. logicky předpokládala, že když mezi ní a obžalovaným není aktuálně žádný konflikt, mohl by obžalovaný její výzvu respektovat. Pochopitelně ani ona nemohla předvídat následné chování obžalovaného, které vedlo ke smrti nezletilého dítěte.

29. Obžalovaný však nereagoval nejen na křik matky nezletilého dítěte J.P., o níž dokonce sám vypověděl, že se dostala do psychicky velmi vyčerpávající situace, protože sama křičela, brečela a dokonce se snad i nějak svíjela, ale nereagoval ani na výzvy S.D., která, jako sousedka, měla k obžalovanému jinak minimálně neutrální nebo spíše kladný vztah, protože sama neměla žádné poznatky o agresivním chování obžalovaného vůči jeho partnerce. Všichni svědkové shodně potvrdili, že obžalovaný potom proběhl bytem. Svědek J.G. tvrdil, že jej nepronásledoval ihned až k oknu, když předpokládal, že v přítomnosti jeho sestry a matky by se obžalovaný mohl chovat méně agresivně. J.G. se k oknu, podle svého tvrzení, dostal až po určitém, i když minimálním časovém intervalu. Výpověďmi všech svědků a ostatně i doznáním obžalovaného bylo dále prokázáno, že obžalovaný i s nezletilým dítětem, které vytrhl v předsíni z rukou matky a vymanil se poté ze sevření J.G., proběhl bytem a vyskočil na otevřené okno v kuchyni. V této souvislosti lze jen podotknout, že obhajoba obžalovaného o tom, že v tom okamžiku měl strach, že nezletilou dceru již nikdy neuvidí, že o ni přijde, je obhajobou zcela irelevantní. Bylo pouze a jenom v dispozici obžalovaného, zda bude schopen se chovat, alespoň jako průměrný partner a otec a bude mu umožněno, aby se s dítětem stýkal. Obžalovaný však prokazatelně již v tento okamžik, tj. bezprostředně za vstupními dveřmi do bytu, naprosto preferoval svůj vlastní zájem, a to nejen nad zájmem své partnerky J.P., ale především nad zájmem nezletilého dítěte. Je naprosto absurdní představa, že by byl obžalovaný schopen v nejbližších nejen hodinách, ale i dnech se sám o novorozené, čtyřtýdenní dítě postarat bez přítomnosti jeho matky, na kterou bylo dítě odkázáno minimálně svou výživou. Obžalovaný se v zásadě od tohoto okamžiku, tj. po vytržení novorozeného dítěte z náruče matky k němu začal chovat, jako by to byl beztvarý neživý předmět, který může sám vlastnit a může s ním manipulovat bez jakékoliv opatrnosti, jako s jakoukoli materiální věcí. Jediným způsobem, jak lze vysvětlit jednání obžalovaného je jeho nezvladatelný afekt a primární preference vlastního zájmu, provázená jeho bezcitnými a majetnickými sklony, které projevoval dříve vůči své partnerce J.P. a od tohoto okamžiku i vůči novorozené E.. Od samého počátku rozhodujících skutkových okolností bylo zcela v dispozici obžalovaného, zda a jakým způsobem situaci zvládne. Je třeba zdůraznit, že to byl právě a pouze obžalovaný, kdo mimořádně vypjatou situaci vyvolal. V žádné fázi konfliktu, zejména pak na jeho počátku nebylo ani v náznaku prokázáno, že by obžalovaný se oprávněně mohl cítit ohrožen. Nikdo nevyhrožoval ani neubližoval obžalovanému, ani nezletilému dítěti. Pokud se snažil svědek J.G. obžalovanému v jeho afektivním a bezcitném chování zabránit, je to logicky vysvětlitelné nejen jeho zkušenostmi s chováním obžalovaného vůči jeho sestře J.P., ale i obavami o nezletilé dítě. Jak nalézací soud uvedl shora. V konečném důsledku měl pochopitelně J.G. obavy i o sestru J.P.. Je třeba upozornit i na skutečnost, že v tento den J.P. byla cca 4 týdny po těžkém porodu svého čtvrtého dítěte, které se opět narodilo tzv. císařským řezem. Už sám tento způsob porodu je v obecné rovině i u prvního dítěte srovnatelný s operativním zákrokem a nese s sebou nutnost fyzického a psychického šetření se matky v době rekonvalescence. J.P. byla ještě v období tzv. šestinedělí, které je rizikovým obdobím pro kteroukoliv ženu i po běžném porodu z hlediska její fyzické a psychické dispozice. Sama byla navíc, nejen v důsledku tohoto čtvrtého porodu císařským řezem, ale i v důsledku svého dříve vážného zdravotního stavu, osobou velmi zranitelnou. Mimořádně vypjatá situace, kterou obžalovaný vyvolal, pro ni musela být situací velmi stresovou, která nastala v důsledku předchozího, opět velmi bezcitného, chování obžalovaného vůči ní, pro které se rozhodla i s novorozenou dcerou z bytu odejít. Zákrok J.G. vůči obžalovanému, který měl v rukou nezletilé novorozené dítě, nepovažuje nalézací soud rozhodně za zákrok nepřiměřený, který by přispěl k obhajobě obžalovaného o tom, že se nacházel sám v těžké situaci, kdy měl strach, že novorozené dítě již nikdy neuvidí. Jak doznáním obžalovaného, tak výpověďmi všech tří svědků, tj. J.P., J.G. i S.D. bylo prokázáno, že obžalovaný vyskočil s novorozenou E. na vnější parapet okna a zde se snažil ji umístit na stříšku zdi, která byla po levé straně okna. Shora rozebranými důkazy, tj. protokolem o ohledání

tohoto místa činu, pořízenou fotodokumentací a zejména pak videozáznamem o provedené rekonstrukci, bylo zcela nepochybně prokázáno, že takový pohyb obžalovaného s novorozeným dítětem byl jednáním nejen riskantním, ale naprosto hazardujícím. Obžalovaný, jak sám popsal, měl dítě ve své levé ruce, za zády měl levou polovinu okna, které bylo v této části zavřené a pravou rukou se za zády této části okna držel. I fotodokumentací bylo prokázáno, že pro průměrně fyzicky disponovanou osobu je taková pozice velmi nestabilní. Pro rozměry okna i střechu, která je bezprostředně nad ním, se nelze narovnat a držet rovnováhu. Za situace, kdy tato osoba se může přidržovat pouze jednou rukou a v druhé ruce má jednoměsíční dítě, znamená tato pozice mimořádné riziko pro pád samotné osoby, tj. obžalovaného, novorozeného dítěte, event. obou, do loubky cca 3,6 metru. Obžalovaný ve svém naprosto iracionálním egoistickém a neodůvodnitelném jednání pokračoval, když se snažil novorozené dítě umístit na kolmou stříšku se sklonem cca 30°, která byla na zdi, nacházející se na levé straně od okna. Žádnou racionální úvahou si nelze vysvětlit event. následný záměr obžalovaného. Obžalovaný sice opakoval, že nikomu dítě nedá a zřejmě předpokládal, že přes tuto stříšku i s novorozeným dítětem uteče. Každému i minimálně racionálně disponovanému člověku je jasné, že jde nejen o riskující, ale doslova hazardující jednání. Hypoteticky by snad bylo možno jednání obžalovaného vysvětlit za situace, kdy by v konečném důsledku sice došlo k úmrtí novorozeného dítěte, ale obžalovaný se snažil takto utéct např. z hořícího bytu, aby zachránil, jak novorozené dítě, tak sebe, event. se snažil touto cestou z bytu utéct před jiným mimořádným nebezpečím, které v bytě hrozilo nejen jemu, ale zejména novorozenému dítěti. Obhajoba obžalovaného spočívající v tom, že vzhledem ke svému dřívějšímu zaměstnání je schopen se pohybovat ve výškách, je opět obhajobou naprosto účelovou a racionálně neakceptovatelnou. Obžalovaný takto ohrozil zcela bezdůvodně život novorozeného dítěte. I pokud by se obžalovaný snažil touto cestou utéct pouze sám, že je z fotodokumentace i videozáznamu o rekonstrukci nade vší pochybnost patrné, že by šlo o výkon na hranici fyzických možností. Navíc je hazardující výkon limitován i možnostmi technickými, tj. plechovou stříškou, drátem hromosvodu, jak je naprosto zjevné z pořízené fotodokumentace. Také v této fázi považoval nalézací soud naopak za zcela odůvodněné jednání svědků J.P., J.G. i J.G., kteří se snažili obžalovaného i s nezletilým dítětem vtáhnout zpět do kuchyně tím, že jej, jak všichni tři shodně potvrdili, tahali za gumu od kalhot. Ani v náznaku nebylo prokázáno, že by způsobili vyšší míru rizika pro obžalovaného nebo novorozené dítě, než jakou vyvolal obžalovaný svým jednáním. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že ani v nejmenším nikdo obžalovanému nebránil v tom, aby se do kuchyně vrátil, nebo aby dal alespoň najevo svůj úmysl se do kuchyně vrátit.

30. Obžalovaný se sice u hlavního líčení hájil tím, že novorozenou E. vlastně již na tuto stříšku umístil a ona ze stříšky spadla až v okamžiku, když ji bral zpátky, aby ji dal do bezpečí, a to proto, že oni s ním škulbi. Podle jeho tvrzení v tento okamžik mu novorozená E. vypadla. Tvrzení obžalovaného zůstalo osamocené, když ani jeden ze svědků, který se nacházel v bezprostřední blízkosti obžalovaného, jeho obhajobu nepotvrdil. Vzhledem k tomu, že ani jeden ze svědků na vlastní oči neviděl, že by obžalovaný dítě na stříšku skutečně fyzicky odložil, vycházel soud v souladu s procesní zásadou in dubio pro reo, tj. v případě pochybností ve prospěch obžalovaného z jeho tvrzení. Z hlediska jeho celkového trestného jednání i následku, za které v rámci tohoto procesu odpovídá, je však třeba opakovaně zdůraznit, že se jedná o obhajobu naprosto irelevantní. V nejmenším nelze přisvědčit tvrzení obžalovaného o tom, že chtěl s novorozenou E. bezpečně odejít. Logicky by mohl odejít dveřmi, nikoliv oknem, které je ve výšce 3,6 metru nad zemí. Obžalovaný si navíc současně protirečí, když sám připouští, že se jen domnívá, že tudy přes stříšku vedla cesta, kterou by se snad mohl dostat z domu. Současně ovšem potvrzuje, že stříška byla kolmá, což je nade vší pochybnost zřejmé, z pořízené fotodokumentace i z videozáznamu o provedené rekonstrukci k prověření výpovědi

obžalovaného. Pokud se obžalovaný hájil tím, že E. umístil na tuto stříšku proto, aby zamezil jejímu pádu, je nutno znovu upozornil na skutečnost, že obžalovaný vůbec neměl takovou situaci vyvolat, do okna se s novorozencem dostat, natož pak jej odložit do míst, kde novorozené dítě, naprosto fyzicky nestabilní, bude mít mimo svou dispozici a svůj dosah. V kontextu jeho obhajoby je i tato část jeho výpovědi nelogická. Obžalovaný tvrdí, že se chtěl přes stříšku dostat z bytu i s novorozenou E.. Vzápětí tvrdí, že ji chtěl ze stříšky vzít vlastně zpátky, aniž by logicky vysvětlil nejen před soudem, ale především dal najevo osobám, které se ho snažily do bytu vtáhnout, že tak chce učinit. Žádný ze slyšených svědků ani v náznaku nepotvrdil, že by obžalovaný svůj záměr, vrátit se i s E. do kuchyně, dal slovně najevo, nebo že by to bylo patrné z jeho fyzických pohybů. Obhajobu obžalovaného o tom, že jim řekl, že se vrátí a dá jim E. zpátky, lze i v tomto směru považovat za obhajobu zcela účelovou. Obžalovaný si protirečí i v další části své výpovědi, když u hlavního líčení dokonce dvakrát řekl, že měl E. již skoro v ruce, ale ona spadla. Pokud by novorozená E. skutečně ležela na stříšce, kam byla, podle dřívější výpovědi obžalovaného, bezpečně položena, zřejmě, proto aby obžalovaný měl obě ruce volné a sám se na stříšku dostal, pak by s vysokou mírou pravděpodobnosti, hraničící s jistotou, sama od sebe ve zlomku několika sekund nemohla spadnout. V rozporu s tím obžalovaný navíc u hlavního líčení uvedl, že mu E. vlastně ze stříšky nesklouzla, ale vypadla mu díky tomu škubnutí ze strany svědků. Je nelogické, aby mu vypadla, když, jak sám tvrdí, ji vlastně neměl v ruce, neboť uvedl, že ji měl „skoro v ruce“. Také po předložení fotodokumentace z inkriminovaného místa činu obžalovaný uvedl, že „zřejmě“ na toto konkrétní místo na stříšce E. položil, resp. že ji položil „asi“ na místa, která označil na fotografiích 13-14. Podle názoru nalézacího soudu je výpověď obžalovaného v tomto směru vnitřně rozporná, nelogická a neodpovídá ani technickým možnostem pozice, ve které se obžalovaný s nezletilým dítětem nacházel. Všechny tyto skutečnosti naopak svědčí pro závěr nalézacího soudu o vině obžalovaného ze spáchání skutku popsaného pod bodem 2. výroku rozsudku, a to zcela ve shodě s tím, jak byl popsán v obžalobě.

31. Závěrečná fáze jednání obžalovaného poté, co novorozená E. spadla do hloubky cca 3,6 metru, svědčí o jeho naprosto iracionálním, bezcitném a egoistickém jednání. Obžalovaný totiž, jak sám potvrdil a potvrdili to ostatně i svědkové, resp. osoby, které podaly vysvětlení, proběhl bytem, po schodech domu se dostal do nižšího patra a přes byt sousedů a jejich okno se dostal k místu, kde novorozená E. ležela. Zde ji vzal do náručí, vrátil se s ní k její matce J.P., dal jí dítě do ruky a sám vzápětí utekl. J.P. sama potvrdila, že v náručí s novorozenou dcerou čekala na záchranku, která přijela během několika minut.
32. Na základě takto provedeného dokazování dospěl nalézací soud ke zcela jednoznačnému závěru o prokázání rozhodujících skutkových okolností případu, popsané pod bodem 2. výroku rozsudku. **Trestněprávně významné jednání** obžalovaného spočívalo v tom, že vytrhl J.P. novorozenou dceru E., zabalenou pouze do deky, vylezl s ní na vnější venkovní parapet okna v kuchyni bytu, přičemž ji držel v levé ruce a snažil se dostat za zavřenou levou část okna a přidržoval se pravou rukou. V jeho jednání mu bylo bráněno J.P., jejím bratrem J.G., kteří ho tahali za tepláky dovnitř. Obžalovaný však položil nezletilou E. na boční, svažitou střechu, poté ji uchopil pravou rukou a přidržoval se okna levou rukou. Jednou rukou manipuloval s novorozencem v situaci, kdy nadále stál na venkovním parapetu okna širokém 20 cm a dítě bylo uloženo v nezapínatelné dece bez dna ve výšce nejméně 361 cm nad střechou prodejny potravin pod oknem. Nezletilá E. však obžalovanému vypadla z ruky, dopadla na tuto střechu prodejny potravin a utrpěla zranění, které bylo neslučitelné se životem, v důsledku něhož ve večerních hodinách zemřela. Nezletilá E.P. byla narozena dne XXXXX a bez jakýchkoli pochybností dne 26. 1. 2020 byla **dítětem mladším 15 let. Rodným listem** (č. l. 45) bylo prokázáno, že jako její matka je zapsána J.P., rozená G. a jako její otec je oficiálně veden L.P., manžel J.P. v době narození nezletilé E.. Z výpovědi obžalovaného i svědkyně J.P. a ostatně i z výpovědi svědka L.P.

vyplývá, že považují za biologického otce nezletilé E.P. všichni shodně právě obžalovaného. Podle názoru soudu je rozhodující stav právní. V době narození nezletilé E. svědčila domněnka otcovství manželu matky, tj. L.P. a do doby rozhodování nalézacím soudem nebyla tato domněnka nikterak vyvrácena. Pro účely trestního řízení lze sice vycházet z tvrzení všech tří svědků o tom, že biologickým otcem je obžalovaný, i když z hlediska trestní odpovědnosti nemá tato skutečnost, na rozdíl od adhezního řízení, rozhodující význam. Trestní odpovědnost obžalovaného a způsobený následek je dána bez ohledu na to, zda je či není biologickým otcem nezletilé E.P..

33. **V přímé příčinné souvislosti** s tímto trestným jednáním obžalovaného došlo **k úmrtí** nezletilé E.P., nar. XXXXX. **Znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství** (č. l. 47-73) i osobním výslechem obou znalců u hlavního líčení bylo prokázáno, že bezprostřední příčinnou smrti E.P. bylo kraniotrauma (poranění mozku, krvácení do mozkových obalů a komor mozkových, rozlámání kostí spodiny a klenby lebny). K úmrtí nezletilé E.P. došlo jednoznačně z příčin násilných. Kraniotrauma vzniklo působením přímého tupého násilí velké až masivní intenzity na levou polovinu hlavy poškozené. Zevně přítomné úrazové změny na hlavě a horních končetinách odpovídají kontaktu poraněných partií s drsným povrchem. Znalci konstatovali, že pád z výše s dopadem na pevnou podložku drsného povrchu je způsobitelný ke vzniku výše uvedených poranění. U hlavního líčení soudní znalci navíc potvrdili, že smrt nezletilé je uvedena ve zdravotnické dokumentaci z Fakultní nemocnice Brno, jako den 26. 1. 2020 ve 20.33 hodin. Úmrtí je v tomto případě definováno ukončením resuscitace, která proběhla, i když by dítě nevykazovalo žádné známky na místě při převzetí lékařem záchranné služby. Zpětně lze tedy dopočítat, že k úrazu došlo krátce předtím, než záchranka dojela na místo, protože ještě v okamžiku, když dítě převzal lékař záchranné služby, nebyly vytvořeny jisté známky smrti. Při pitvě, kterou provedli soudní lékaři, byly patrné známky, které jsou i známkami dušení, jako je krvácení pod poplicnici nebo pod epikard srdce a další. Tyto známky byly přítomné, ale k nějaké formě dušení samozřejmě docházelo, což ovšem nebyla známka toho, že by nefungoval kardiorespirační systém, tedy oběhový a dýchací systém v důsledku těžkého poranění hlavy. K úmrtí došlo právě v důsledku poranění hlavy. K dotazu soudu soudní znalci vysvětlili, že v tomto případě bylo diagnostikováno kraniotrauma, poranění kostí lebky, mozku, dutiny lebny. Byly zjištěny známky vitality ve formě prokrvácení, tedy dítě v době, kdy dopadlo na pevnou podložku, žilo. Tím byly, podle názoru nalézacího soudu, jednoznačně vyloučeny úvahy o tom, že by snad k úmrtí nezletilé E. došlo, byť hypoteticky na počátku konfliktu, kdy se svědek J.G. snažil obžalovanému v útěku zabránit tím, že jej vzal do kravaty a obžalovaný měl dítě pevně stisknout svým předloktím. U hlavního líčení také soudní znalci vysvětlili, že hlavička novorozeného dítěte je těžká, svalstvo krku není dostatečně vyvinuté a hlava vykonává pohyby buď dopředu nebo dozadu. Neopatrnou manipulací, např. mechanismem úchopu dítěte za oděv nebo prudkým zvednutím by na jeho těle mohly vzniknout změny, s nimiž se lékaři setkávají při tzv. syndromu natřásaného dítěte. Takové pohyby jsou totiž nefyziologické, nepřírozené. Může docházet ke vzniku krvácení do mozkových obalů, zhmoždění mozku, poškození sítnice, ale i k poranění krční páteře, dokonce až ke zlomeninám krční páteře a poranění krční míchy.
34. Na základě tohoto důkazu, tj. znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, stvrzeného u hlavního líčení výslechem soudních znalců, jakož i lékařských zpráv, z nichž soudní znalci vycházeli, bylo prokázáno, že k úmrtí nezletilé E.P. došlo v přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného, které je shora rozebráno. **Následkem** trestného jednání obžalovaného byla smrt nezletilého dítěte. Obžalovaný porušil zájem společnosti na ochraně zdraví a především života fyzických osob, který je zájem chráněným trestným zákonem, jako **objekt** zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku. Nalézací soud považuje za nezbytné zdůraznit, že život člověka je prvořadou hodnotou, na jejíž ochraně

má každá civilizovaná lidská společnost zájem, což je ostatně vyjádřeno i v čl. VI. Listiny práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Citované zákonné ustanovení zakotvuje právo každého na život i to, že nikdo nesmí být života zbaven.

35. Vedle **znaku objektivní stránky**, tj. jednání, následku a příčinné souvislosti mezi nimi a **znaku objektu**, se nalézací soud v případě obou trestných činů zabýval i jejich dalšími obligatorními znaky. Nezbytným **znakem subjektu** – pachatele každého trestného činu je jeho věk a přičetnost. Z provedeného dokazování bylo nade vše pochybnost zjištěno, že obžalovaný M.Č. byl v době spáchání obou trestných činů pachatelem zletilým, čímž naplnil podmínku věku (§ 25 trestního zákoníku). Podmínka přičetnosti (§ 26 trestního zákoníku) pak vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat jeho protiprávnost a své jednání ovládat. K otázce duševního stavu obžalovaného M.Č. byl ve stádiu přípravného řízení zpracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie** (č. l. 81-92) a **soudní znalkyně MUDr. Eva Čermáková** byla osobně vyslechnuta u hlavního líčení. Po vyšetření duševního stavu obžalovaného znalkyně dospěla k závěru, že obžalovaný M.Č. primárně trpí poruchou osobnosti, projevuje se u něho agresivita a násilné jednání, které vyplývají z neschopnosti jeho sebekontroly. Nalézací soud však považuje za významné závěry soudní znalkyně o tom, že v době spáchání trestného jednání obžalovaný M.Č. netrpěl duševní poruchou v užším slova smyslu, tedy psychózou. Projevovala se u něj pouze smíšená porucha osobnosti a tzv. gambling, neboli patologické hráčství. Pro závěry o trestní odpovědnosti obžalovaného, tj. pro posouzení otázky přičetnosti je pak rozhodující zjištění znalkyně, že obžalovaný byl schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání a toto ovládat. Rozpoznávací schopnosti byly zachovány v plném rozsahu a ovládací schopnosti byly sníženy, avšak nepodstatně v důsledku diagnostikované poruchy osobnosti. Nalézací soud uzavřel, že obžalovaný M.Č. byl pachatelem zletilým a plně trestně odpovědným, když nebyly shledány z hlediska jeho duševního stavu zákonné podmínky pro úvahy o snížené nebo dokonce vyloučené přičetnosti. Ani rozpoznávací ani ovládací schopnosti nebyly forenzně významným způsobem sníženy nebo dokonce vymizelé.
36. **Subjektivní stránka** kteréhokoliv trestného činu, tedy i zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku a zločinu vraždy podle § 140 trestního zákoníku v sobě rovněž zahrnuje znaky týkající se psychiky pachatele. Obligatočním znakem této subjektivní stránky je **zavinění**, které je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti fyzických osob. Zavinění je považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce a objektu. Zavinění v sobě zahrnuje složku intelektovou (vědění, vnímání pachatele) a složku volní (chtění nebo srozumění), čili rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci. Při hodnocení zavinění obžalovaného M.Č. vycházel nalézací soud nejen z výše citovaného znaleckého posudku, který se týkal duševního stavu obžalovaného, ale také z rozhodujících důkazů provedených u hlavního líčení, které se týkaly prokázání jeho trestně-právně významného jednání, jakožto znaku objektivní stránky každé z obou skutkových podstat. Soudní znalkyně při svém znaleckém zkoumání zjistila, že intelektové schopnosti obžalovaného jsou sice průměrné, avšak obžalovaný nejenže netrpí duševní poruchou v užším slova smyslu, ale je natolik intelektově a duševně disponován, že byl schopen plně rozpoznat protiprávnost svého jednání. Ostatně obžalovaný, i když vyrůstal v dětském domově, jak sám potvrdil, absolvoval střední odborné učiliště a vyučil se oboru mechanizátor lesní výroby. Hranice trestní odpovědnosti mu nepochybně byly známy, i když v souvislosti s méně závažnou trestnou činností. Opisem rejstříku trestů, totiž bylo prokázáno, že obžalovaný byl v minulosti trestán nejen za trestný čin krádeže, ale také za násilný delikt, kvalifikovaný jako trestný čin porušování domovní svobody podle § 178 trestního zákoníku. Obžalovaný byl, podle názoru soudu, dostatečně sociálně adaptován, měl prokazatelně přiměřené vzdělání a nepochybně tedy věděl, že se nemá dopouštět fyzického a psychického násilí vůči jiné osobě. Stejně tak, přiměřeně svému intelektu i životním

zkušenostem 30ti letého muže, věděl, jak zacházet s novorozeným dítětem. Nezletilá E.P. zemřela ve věku cca 1 měsíce, přesto po tuto dobu s ní obžalovaný žil v domácnosti a pochopitelně věděl, že s novorozeným dítětem musí manipulovat mimořádně opatrně. Ve vztahu k oběma skutkovým podstatám byla, bez jakýchkoliv pochybností, naplněna intelektová složka zavinění v podobě **vědění** pachatele, jak vyžaduje trestní zákon. V případě trestného jednání obžalovaného pod bodem 1. výroku rozsudku, bylo důkazy provedenými u hlavního líčení spolehlivě prokázáno dlouhodobé, aktivní, cílené jednání obžalovaného v podobě fyzického a psychického násilí, tj. týrání poškozené J.P.. Bylo prokázáno naplnění volní složky zavinění v podobě **chtění**. Tyto dílčí závěry umožnily nalézacímu soudu, aby uzavřel naplnění subjektivní stránky, tj. zavinění obžalovaného ve formě **přímého úmyslu** podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Tuto formu zavinění shledal soud naplněnou nejen v rovině základní skutkové podstaty § 199 odst. 1 trestního zákoníku, ale také v rovině kvalifikované skutkové podstaty podle § 199 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku. Zavinění obžalovaného zahrnovalo i tento formální znak, neboť vědomě poškozenou J.P. týral po delší dobu. Úmyslná forma zavinění však byla podle názoru nalézacího soudu spolehlivě prokázána i ve vztahu ke zločinu vraždy, kvalifikovanému podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Obžalovaný jako biologický otec nezletilé E.P. znal její skutečný věk, tedy **věděl**, že je osobu mladší 15 let. Intelektová složka zavinění tím zahrnovala i příslušný znak kvalifikované skutkové podstaty § 140 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Také v případě trestného jednání obžalovaného, které je popsáno pod bodem 2. výroku rozsudku, bylo zjištěno, že k úmrtí poškozené nezletilé E.P. nedošlo ve zlomku sekundy, ale trestné jednání obžalovaného trvalo po delší, i když jen několik minut trvající, časový interval. Obžalovaný prokazatelně nereagoval v samém počátku nejen na slovní výzvy, ale ani fyzický úkon svědka J.G., který se snažil zabránit mu v dalším pohybu po bytě i s nezletilou E. v náručí. V následujícím časovém intervalu obžalovaný nereagoval ani na slovní výzvy, minimálně ze strany sousedky S.D., a nereagoval ani na další fyzické úkony svědků, směřující k tomu, aby se z otevřeného okna, kde stál na vnějším parapetu s nezletilou E., vrátil do místnosti. Za tímto účelem přítomní svědkové obžalovaného tahali za gumu od kalhot. Obžalovaný byl zcela nepochybně veden **pohnutkou** nevydat, resp. nevrátit dítě matce a naopak s dítětem utéci z bytu za jakoukoliv cenu, včetně ohrožení nejen svého života, ale především života novorozeného dítěte. Svoje jednání po dobu konfliktu obžalovaný opakovaně doprovázel vlastními slovními projevy o tom, že E. nikomu nedá. Ostatně i u hlavního líčení vysvětloval, že s dítětem chtěl utéct, neboť měl obavy, že ho nikdy neuvidí. Nalézací soud považoval za prokázané zavinění obžalovaného nejen v rovině základní skutkové podstaty, ale také v rovině kvalifikované skutkové podstaty. Obžalovaný M.Č. prokazatelně, po dobu minimálně několikaminutového časového intervalu, s cílem opustit byt i s novorozeným dítětem, jednal tzv. **s rozmyslem**. Legální definici rozmyslu trestní zákoník neuvádí, je třeba jej vnímat jako kvalifikovanou formu zavinění a odlišit jej zcela důsledně od afektu, kdy pachatel jedná ve zlomku sekundy, např. jedním pohybem (bodnutím oběti nožem do srdce a pod). Výpověďmi svědků a ostatně i doznáním obžalovaného bylo prokázáno, že obžalovaný jednal po delší časový interval, když svůj záměr do jisté míry začal dávat najevo již při útěku z herny před oběma svědky směrem do bytu a později i při svém chování a jednání v bytě. Od doby, kdy odemkl dveře do doby, kdy mu nezletilé dítě upadlo, uplynulo nepochybně několik minut. Po celou dobu měl obžalovaný možnost kdykoliv svého nebezpečného jednání zanechat. Rozmysl lze vnímat jako kvalifikovanou úvahu, během níž pachatel zvažoval všechny alternativy svého jednání, avšak jeho jednání nebylo předem důsledně promyšleno a plánováno, aby byly odůvodněny úvahy o naplnění znaku „předchozího uvážení“. Při závěrech o naplnění subjektivní stránky v podobě úmyslného zavinění se nalézací soud plně ztotožnil se závěrem obžaloby o naplnění znaků **nepřímého úmyslu** ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b), resp. § 15 odst. 2 trestního zákoníku. Zavinění ve formě nepřímého úmyslu vyžaduje nejen naplnění intelektové složky v podobě vědění pachatele o tom, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení chráněného zájmu způsobit, ale vyžaduje také naplnění složky volní v zákonné podobě, že pro případ, že takové porušení nebo ohrožení způsobí, je s tím pachatel srozuměn. Tímto **srozuměním** se však podle § 15 odst. 2 trestního

zákoníku rozumí i **smíření** pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem. Jak vyjádřením obžalovaného u hlavního líčení, tak především provedenými důkazy, bylo nade vše pochybnost prokázáno, že obžalovaný nechtěl upustit od svého záměru fakticky si přisvojit novorozené dítě, utéci s ním z bytu, ani za cenu mimořádného nebezpečí, v čemž mu bylo slovně a fyzicky přítomnými osobami bráněno. Jestliže se obžalovaný postavil na vratkou plochu vnějšího parapetu okna a manipuloval s novorozeným dítětem ve výšce cca 3,6 metru nad tvrdou střechou, musel být minimálně srozuměn, resp. smířen s tím, že mu dítě volně položené v dečce, za kterou je držel, může vyklouznout, upadnout do této hloubky a zemřít. Eventuální obhajoba obžalovaného o jeho schopnostech pohybovat se ve výškách nebo spoléhání se na šťastnou náhodu, je obhajobou zcela vyloučenou, když byl zcela spolehlivě prokázán opak předpokladu obžalovaného. Nalézací soud tedy uzavřel, že objektivně a procesně řádně provedenými důkazy bylo prokázáno zavinění obžalovaného, a to ve formě přímého úmyslu ve vztahu k trestnému činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a v podobě nepřímého úmyslu ve vztahu ke zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku.

37. V souvislosti se shora rozebranými argumenty považuje nalézací soud také za nezbytné souhrnně konstatovat, že **obhajobu obžalovaného** považoval za zcela vyvrácenou. Jednotlivé dílčí argumenty obžalovaného jsou rozebrány v rámci příslušných pasáží rozboru svědeckých výpovědí i dalších důkazů, které obhajobu obžalovaného vyvrací. V konečném důsledku lze, ve vztahu k obhajobě uplatněné pro skutkový děj popsáný pod bodem 2. výroku rozsudku, také konstatovat, že nalézací soud neakceptoval ani v nejmenším tvrzení obžalovaného o jeho fyzické či zdravotní indispozici. **Lékařskými zprávami** (č. l. 253-257) bylo sice prokázáno, že obžalovaný utrpěl 4. 12. 2019 zranění prstu pravé ruky. Pro časový odstup i charakter tohoto zranění, jej nelze vnímat jako hendikep obžalovaného při jeho prokázané manipulaci s novorozeným dítětem. Pro závěry nalézacího soudu ostatně svědčí i **odborné vyjádření** (č. l. 251-252), kterým bylo prokázáno, že obžalovanému dokonce nebyla vystavena pracovní neschopnost. Došlo u něj sice k poškození měkkých tkání posledního článku druhého prstu pravé ruky, ovšem bez porušení kosti. Omezení při používání jeho pravé ruky trvalo v době od 4. do 20. 12. 2019. Důvodně lze předpokládat, že měsíc poté, kdy k rozhodujícím událostem došlo, tj. dne 26. 1. 2020, měl obžalovaný pravou ruku bez zásadního zdravotního omezení. Pokud sám se ostatně cítil subjektivně jakkoliv hendikepován, je to skutečnost, která naopak svědčí o jeho naprosto nezodpovědném přístupu k manipulaci s novorozeným dítětem a nelze to vnímat jako argument jeho obhajoby. Ostatně **Protokolem o prohlídce těla obžalovaného**, včetně fotodokumentace, pořízené krátce po skutku ad 2., nebylo žádné zásadní zranění nebo fyzické omezení obžalovaného, prokázáno (č. l. 138-142).
38. Nalézací soud považuje také za nezbytné reagovat na **důkazní návrhy** učiněné v závěru hlavního líčení dne 8. 12. 2020 ze strany obhájkyne, resp. samotného obžalovaného, když státní zástupce důkazní návrhy nečinil. Obhájkyne obžalovaného, jménem svého klienta navrhla výslechy dalších svědků, a to o J.K., V.Ch., V.H., R.H., ale také S.G. a M.Č. nebo paní K.. Nalézací soud nepovažoval výslechy těchto svědků za důvodné. Ani jeden z navrhovaných svědků nebyl bezprostředně přítomen trestnému jednání obžalovaného, které je popsáno v bodě 1. nebo v bodě 2. výroku rozsudku. V souvislosti s trestným jednáním obžalovaného, které je kvalifikováno jako tzv. domácí násilí neboli týrání osoby žijící ve společném obydlí, si nalézací soud dovoluje podotknout, že je typickým znakem jednání a chování pachatele, že svoje psychické a fyzické útoky vůči oběti na veřejnosti skrývá. Zpravidla pachatel, dokonce i v přítomnosti oběti, na veřejnosti vystupuje minimálně neutrálně nebo spíše jako ideální partner. To ostatně koresponduje s výpovědí svědkyně S.D., která až dodatečně od poškozené zjistila, že ji vlastně obžalovaný v bytě fyzicky napadal, ale při tom si pouštěl televizi, takže ona nic neslyšela. Svědkyně, ačkoliv žila jako sousedka několik měsíců v jejich bezprostřední blízkosti, tak nepojala žádné podezření na týrání poškozené. Důvodně nelze očekávat, že by některý z těchto svědků, navíc navrhovaný obžalovaným, potvrdil trestně-právně, relevantní skutečnosti. V průběhu dokazování u hlavního líčení se nalézací soud

rozhodně nedostal do stavu důkazní nouze, neboť trestné jednání obžalovaného bylo bezpečně a spolehlivě prokázáno, a to nikoliv např. jediným nepřímým důkazem, ale naopak vzájemně korespondujícími důkazy přímými, na něž navazovaly i důkazy nepřímé, což je detailně rozebráno v odůvodnění tohoto rozsudku. Nálezací soud nepovažoval za nezbytné ani doplnit dokazování výsledkem spolupracovnice poškozené J.P., k otázce jejich viditelných zranění. Tyto skutečnosti považoval v potřebném rozsahu za prokázané nejen výpovědí samotné poškozené, ale např. výpověďmi svědkyň M.G. nebo I.G.. Podle závěru soudu nevznikly žádné pochybnosti o věrohodnosti výpovědi poškozené J.P., neboť její výpověď naplňovala sama o sobě znaky obecné věrohodnosti a korespondovala i s dalšími důkazy. Soud proto nepovažoval za důvodné zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie. Stejně tak nebylo důvodné zpracovat znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie k otázce jejího duševního stavu. Svědkyně sama uvedla, že se aktuálně na psychiatrii neléčí a z její výpovědi nebylo patrné, ani v náznaku, že by mohla trpět posttraumatickou stresovou poruchou. Veškeré důkazní návrhy byly jako nedůvodné zamítnuty.

39. Vedle shora rozebraných znaků skutkové podstaty obou trestných činů se nálezací soud, v souladu s platnou právní úpravou, zabýval i otázkou **subsidiarity trestní represe**. Podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku totiž lze trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Důkazy provedenými u hlavního líčení bylo nade vše pochybnost prokázáno, že se obžalovaný dlouhodobě dopouštěl mimořádně závažného trestného jednání, které vykazuje vysoký stupeň společenské škodlivosti, čímž nálezací soud míní skutek popsáný pod bodem 1., výroku rozsudku. Tyto závěry, společně s absolutním a nenapravitelným následkem trestného jednání obžalovaného u skutku popsáného pod bodě 2., výroku rozsudku, jednoznačně vylučují úvahy o tom, že by bylo možno uplatňovat odpovědnost jiného charakteru, než odpovědnost trestněprávní. Soud hodnotil jednání obžalovaného, v případě obou skutků, jako mimořádně společensky škodlivé, a to pro způsob spáchání i pro porušení významu chráněného zájmu. O mimořádně vysokém stupni společenské škodlivosti jeho jednání v bodě 2., svědčí to, že obžalovaný jednal nejen protiprávně, ale mimořádně brutálně, necitlivě a bezohledně, když ohrozil nejen tělesnou integritu, ale dokonce život novorozeného dítěte, které mu k tomu nezavdalo nejmenší záminku. Obžalovaný jednal v rozporu s platným právem a dopustil se zločinu vraždy s rozmyslem, dokonce vůči nezletilému dítěti. Následek jeho trestného jednání je následkem absolutním a nenapravitelným, neboť se jedná o následek smrtelný. Po zvážení všech rozhodných okolností případu, nálezací soud učinil výrok o vině obžalovaného M.Č. ve shodě s obžalobou. Dílčí upřesnění, resp. konkretizace skutkového děje, zejména v bodě 1. výroku rozsudku v porovnání s obžalobou, neměly nejmenší vliv na závěry o trestní odpovědnosti M.Č. ze spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku.
40. **Při stanovení druhu trestu** a jeho výměry přihlédl soud především k povaze a závažnosti spáchaných zločinů, k osobním, rodinným i majetkovým poměrům obžalovaného M.Č., k jeho dosavadnímu způsobu života i možnostem nápravy, jak mu ukládá ustanovení § 39 trestního zákoníku. K osobě obžalovaného M.Č. bylo zjištěno, že od dětství vyrůstal v dětském domově. To je sice politováníhodná okolnost, která se do jisté míry mohla odrazit na jeho psychice, ale pro rozhodování soudu o trestu je rozhodující to, že v době páchaní trestné činnosti byl obžalovaný dospělý, zletilý muž ve věku 30 let, tedy nikoliv ve věku blízkém věku mladistvých. V nejmenším nebyla prokázána ani obhajoba obžalovaného o tom, že jej snad díky jeho romskému původu v rodině jeho partnerky jakkoliv diskriminovali, sprostě mu nadávali. Naopak, i když je to zdánlivě s podivem, rodinní příslušníci poškozené J.P., stejně jako svědkyně S.D., při svém vystoupení u hlavního líčení dávali, byť nepřímo, prezentovali svůj poměrně kladný, citový vztah k obžalovanému. Dokonce svědek J.G. starší, který byl vyslechnutý v přípravném řízení, dal najevo svou vstřícnost k obžalovanému díky jeho pracovitosti, kterou ostatně potvrdil i svědek J.G. nebo

jeho manželka I.G.. Podle názoru soudu měl obžalovaný, i přes své nepochybně složitější dětství nebo dospívání, dostatečně široký prostor proto, aby se zařadil do běžného, společenského a pracovního života, a to dokonce i za situace, kdy navázal osobní vztah s poškozenou J.P., která byla vdanou matkou tří dětí. Obžalovaný nezvládl svou závislost na hracích automatech, ačkoliv, jak sám potvrdil, se opakovaně podrobil různým psychologickým terapiím a pobýval dokonce i v léčebně. Nezvládal také negativní rysy své osobnosti a opakovaně se dopustil, tentokrát mimořádně závažného, trestného jednání. **Opisem Rejstříku trestů** (č. l. 302) bylo prokázáno, že obžalovaný byl v minulosti 2x soudně trestán, avšak k prvnímu odsouzení z roku 2014 nelze přihlížet. Obžalovaný se ve zkušební době podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody osvědčil a svědčí mu tedy fikce zahlazení. Nálezací soud však hodnotil jako **přítěžující okolnost** podle § 42 písm. p) trestního zákoníku skutečnost, že obžalovaný byl v minulosti soudně trestán. Opisem Rejstříku trestů i přílohovým spisem Okresního soudu Brno-venkov, sp. zn. 30 T 74/2017 bylo prokázáno, že trestním příkazem, který mu byl doručen 1. 9. 2017, byl M.Č. uznán vinným ze spáchání trestného činu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b), odst. 2 trestního zákoníku (č. l. 666). Obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 40 měsíců. Vzhledem k tomu, že trestní příkaz nabyl právní moci 12. 9. 2017, je nade vší pochybnost zřejmé, že se obžalovaný trestného jednání dopustil ve zkušební době podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody, kdy měl naopak prokazovat, že mu důvěra soudem byla dána oprávněně a že není třeba přistupovat k přímému výkonu trestu. Jako přítěžující okolnost podle § 42 písm. n) trestního zákoníku hodnotil soud skutečnost, že obžalovaný spáchal dva trestné činy, a to podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a podle § 140 odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku. Další přítěžující okolnosti shledány nebyly. V této souvislosti lze podotknout, že spáchání trestného činu s rozmyslem, což je jinak přítěžující okolností podle § 42 písm. a) trestního zákoníku, je formálním znakem § 140 odst. 3 písm. c), jehož bylo užito ve výroku o vině. Spáchání trestného činu po delší dobu, což je přítěžující okolností podle § 42 písm. m) trestního zákoníku, je naopak kvalifikačním znakem podle § 199 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku. Zohlednění těchto skutečností, jako přítěžujících okolností, by znamenalo dvojnásobné přičítání těžké skutečnosti, což není podle názoru soud přípustné. Jako **polehčující okolnost** hodnotil soud podle § 41 písm. l) trestního zákoníku doznání obžalovaného. I když obžalovaný M.Č. trestnou činnost ani u jednoho skutku nedoznal v plném rozsahu a nebyly tak odůvodněny úvahy např. o prohlášení viny ve smyslu § 206c trestního řádu, má soud za to, že obžalovanému lze, vzhledem k jeho jinak relativně nekomplikovanému přístupu k trestnímu řízení, tuto polehčující okolnost přiznat. Vedle toho přiznal soud obžalovanému polehčující okolnost upřímné lítosti, kterou opakovaně projevil zejména ve vztahu k úmrtí nezletilé dcery E.. Jiné polehčující ani přítěžující okolnosti shledány nebyly. Z výroku rozsudku vyplývá, že obžalovaný byl uznán vinným ze spáchání dvou skutků, kvalifikovaných podle skutkové podstaty dvou trestných činů. Obžalovanému byl proto trest uložen za oba trestné činy, a to jako **trest úhrnný** ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení, odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho zákonného ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejprísněji trestný. V konkrétním případě byl obžalovanému trest ukládán podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku, které umožňuje uložit pachateli pouze trest odnětí svobody, a to v trvání 15 – 20 let. Rozhodování soudu se proto omezilo na určení konkrétní výše trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. S přihlédnutím ke všem okolnostem případu, zejména ke všem polehčujícím i přítěžujícím okolnostem a zejména pak absolutnímu, nenapravitelnému následku, považoval soud za přiměřené uložit obžalovanému trest **odnětí svobody v trvání 18 let**, tj. mírně nad polovinou zákonné trestní sazby. Je třeba zdůraznit, že u obžalovaného M.Č. nenastaly žádné mimořádné okolnosti případu, které by odůvodňovaly úvahy o uložení trestu při dolní hranici zákonné trestní sazby nebo dokonce pod její výměrou. Ze zákona je obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku **do věznic se zvýšenou ostrahou**. Trest je obžalovanému ukládán za zvlášť závažný zločin vymezený v ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku, a to ve výměře

vyšší, než 8 let. Soud ani v případě způsobu výkonu trestu odnětí svobody neshledal zákonné podmínky pro to, aby využil dobrodiní zákona ve smyslu ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku a zařadil obžalovaného pro výkon tohoto dlouhodobého trestu odnětí svobody do věznice mírnější, tj. do věznice s ostrahou.

41. V rámci **adhezního řízení**, které je součástí trestního řízení, rozhodoval soud i o nároku na náhradu škody poškozeného subjektu, který se včas a řádně připojil. Před zahájením dokazování u hlavního líčení uplatnil svůj nárok na náhradu škody pouze Všeobecná zdravotní pojišťovna, která se připojila s částkou ve výši 53 588 Kč. Jedná se o materiální škodu, která vznikla v souvislosti s náhradou nákladů spojených s poskytnutím péče nezletilé E.P. před jejím úmrtím. Zdravotní pojišťovna vyčíslila vzniklé náklady na částku 7 193,62 Kč za ambulantní péči, dále 43 145,43 Kč za náklady ústavní péče a 3 249,18 Kč za náklady na dopravu. Jednotlivé dílčí částky jsou pak specifikovány v podobě jednotlivých zdravotnických úkonů, použitých medikamentů, a to vše k záchraně života nezletilé E.P. (č. l. 298). Nárok poškozeného subjektu byl uznán oprávněným, co do důvodu i co do výše. Z hlediska hromotně právního má rozhodnutí soudu o přiznaném nároku na náhradu materiální škody oporu v ustanovení § 2910 občanského zákoníku jako zákona č. 89/2012 účinného od 1. 1. 2014. Podle citovaného zákonného ustanovení škůdce, který svým zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne do absolutního práva poškozeného, hradí poškozenému, co tím způsobil. Způsob a rozsah náhrady škody je upraven zejména v ustanovení § 2951 občanského zákoníku, podle něhož se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu a není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích. Nalézací soud proto uložil obžalovanému podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost zaplatit poškozenému subjektu – **Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, IČ 41197518, se sídlem Praha 3, Orlická 4/20, škodu ve výši 53 588 Kč**, když tento nárok shledal oprávněným co do důvodu i co do výše.
42. Nalézací soud shora v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že formální otcovství nadále ke dni rozhodování svědčilo L.P., který je navíc zákonným zástupcem svých tří nezletilých dětí - formálních sourozenců nezl. E.P., a to L.P., A. P. a M. P., jejichž matkou je poškozená J.P.. I přes zákonné poučení oběti trestného činu se však L.P. jménem svým, ale ani jako zákonný zástupce nezletilých sourozenců zemřelé nezletilé E.P., k trestnímu řízení nepřipojil a žádný nárok na náhradu materiální škody, nemajetkové újmy, event. vydání bezdůvodného obohacení, neuplatnil. Ostatně jako poškozená se k trestnímu řízení s jakýmkoli nárokem na náhradu majetkové škody nebo nemajetkové újmy nepřipojila ani J.P..

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 trestního řádu)

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 trestního řádu nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku, nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Brno 16. prosince 2020

JUDr. Jaroslava Bartošová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová